

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

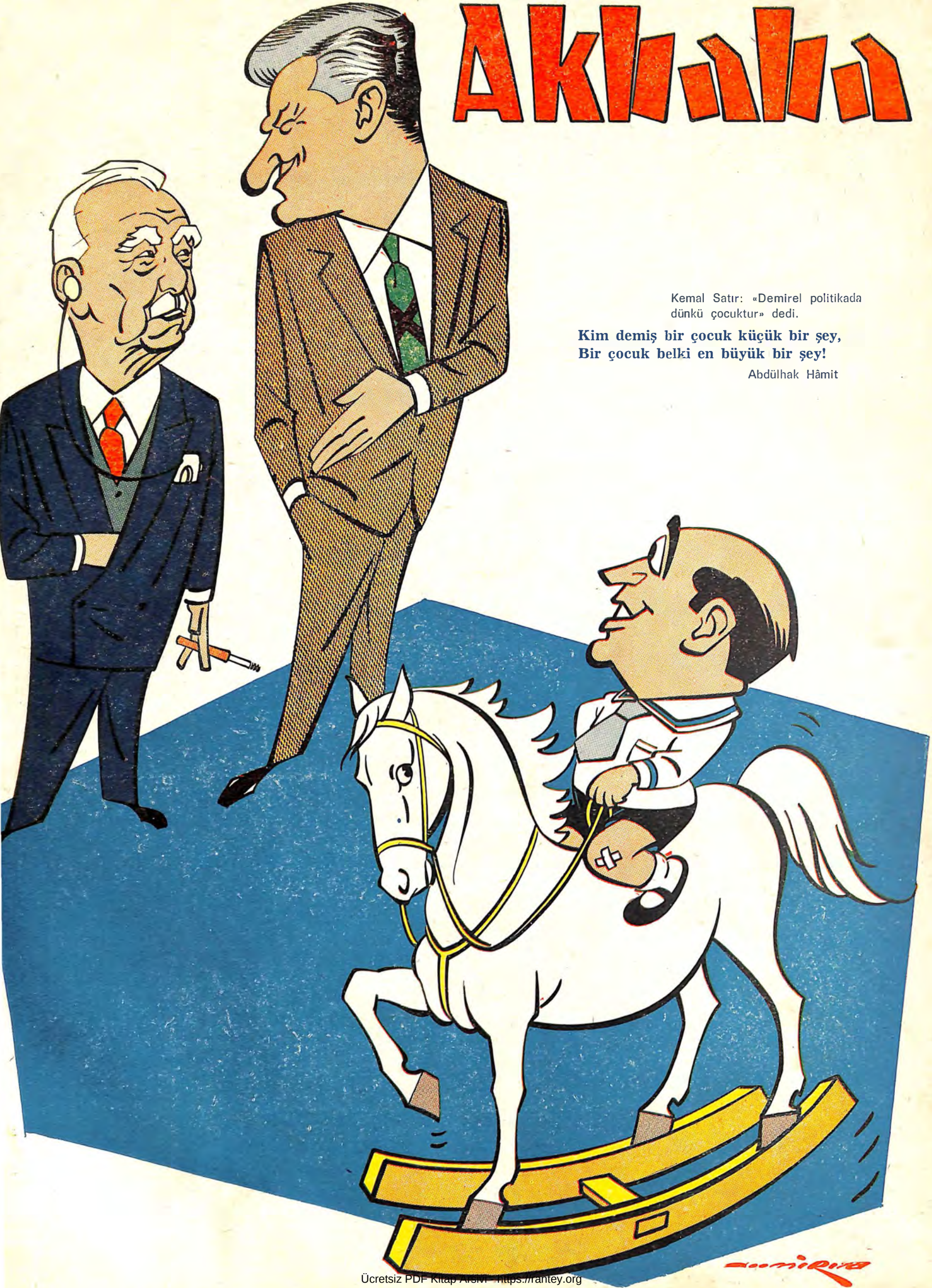
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklın

Kemal Satır: «Demirel politikada
dünkü çocuktur» dedi.

**Kim demiş bir çocuk küçük bir şey,
Bir çocuk belki en büyük bir şey!**

Abdülhak Hâmit

servet keşidesi

SIZE SERVET VAAT EDİYOR...

Türkiye İş Bankasının
"Servet Keşidesi"
size refah... ve saadet
vaat ediyor. Ayağınıza
gelen bu güzel fırsatı
kaçırmayınız. Tasarruflarınızı
Türkiye İş Bankasına
yatırarak SERVET
KEŞİDESİNE MUTLAKA
KATILINIZ.

**Servet Keşidesinde
50 APARTMAN
DAİRESİ**

5 adet
100.000 TL.

50 adet
10.000 TL.

100 adet
5.000 TL.

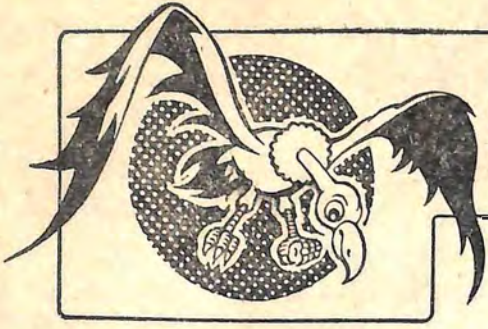
500 adet
1.000 TL.

ayrıca 15.000 adet
para ikramiyesi

TÜRKİYE BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans : 8527 — 251)

Akbaba

Yıl: 44 Cilt: 11 Sayı: 45 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 2 Kasım 1966

YENİ OTUZBEŞLER!

HERKESİN bildiği şeydir: Atatürk, İsmet Paşa'ya dargın oldu. Nedenini tarih araştırırın. Ama Atatürk'ün Başbakanı Celâl Bayar, Atatürk'ün İçişleri Bakanı Şükrü Kaya, Atatürk'ün Dışişleri Bakanı Tefrik Rüştü, Atatürk'ün Genel Kurmay Başkanı Fevzi Çakmak, büyük boşluğu doldurmak için İnönü'nün kapısını çaldılar.

Yeni Cumhurbaşkanının ilk işi, bu vefalı devlet adamlarını işbaşından uzaklaştırmak olmuştur.

İnönü'nün seçtiği Başbakanın baş çabası, ölümünden sonra bir matem krizi geçiren Türk milletine, Atatürk'ü unutturmak oldu.

Pullardan fotoğrafları kazındı. Duvarlardan fotoğrafları indirildi. Adı anılmaz oldu.

Ama, Gazi Mustafa Kemal, Dumlupınar'da savaşırken Üniversiteye gidenler, kırk yaşındaydılar artık. Lisede okuyanlar, otuz, otuzbeş...

Beyinler kafataslarından sökülmedikçe, kalbler göğüslerden koparılmadıkça, bütün bir nesle O'nu unutturmak imkânsızdı.

C.H.P.'nin vefasızlığı, o günden bugüne, kendisine bağlananlara, kendisine hizmet edenlere sürüp gitmiştir.

Recep Peker'i iktidara getiren sayın İnönü, Demokrat Parti ile boğuşan Başbakanının karşısına bir de otuz beşleri çıkardı.

Zavallı Peker, içli dışlı iki düşman arasında, göğsünden ve sırtından yaralar alarak düşmüştür.

Sonrası yazmakla bitmez. Halk Partisi'nin kiralık boş bir eve döndüğü günlerde tek başına bekçiliğini yapan Kasım Gülek, Şef'in gazabına uğrayanlardan biri değil mi?..

Talihin ve tesadüfün intikamına bakınız ki, Gülek'in kendisiyle mektuplaşması suç sayılan sayın Orhan Erkanlı, bugün, Halk Partisinin İstanbul milletvekilidir!

Nihat Erim'?, vefasızlıkların başta gelen ikinci kurbanı görüyoruz. Kendisini yirmi dört saat görmese, muhterem İsmet Paşa'nın «Yirmi dört yıldır neredesin?» diye aradığını yakından biliriz.

Recep Peker'i, İnönü'nün emri ile kurban eden politika kasapları, günün birinde yine onun kurbanı olmuşlardır!

Bir süre Turhan Feyzioğlu'nu deneyen C.H.P. lideri, Kurultayda onu da, sağdan solun üstüne sürüp yaladıktan sonra, Halk Partisini belli bir yönde yürütmek ödevini Bülent Ecevit'e verdi.

Tıpkı Başbakan Demirel gibi kırk bir yaşında bir genç adam, bir inanmış adam, şimdi ana muhalefetin başındadır.

Ne olacak?
Yarınları bugünden sezmek falcı-

Almanya'ya, İsviçre'ye giden işçilerden sonra :

- Amerika doktor, mimar, mühendis, terzi istiyormuş..
- Desene, memleket bize kalacak.

lıktır. Ama geçmişin ışığını geleceğe tutarak bir şeyler, bir şeyler görebiliriz.

Öyle sanıyoruz ki, C.H.P.'nin yeni Genel Sekreterinin yolunda pusu kurmuş üç tehlike vardır: Sağ, sol ve... Ve İsmet Paşa!

Sağ, her solun komünizme çıktı-

ğını, kolay ve aldatıcı bir şamata ile yayarken, sol da, sosyalizmi bile tüzük dışı tutan bir ortamın solu-nu, sosyal sancıları bir süre uyuşturacak bir yalancı hap sayacaktır.

Ecevit ve ekibi, güç de olsa bu hücumlara karşı dayansa bile, ikide birde karşısına çıkacak tarihi İsmet

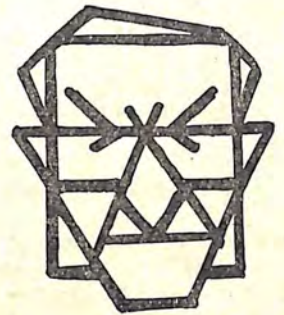
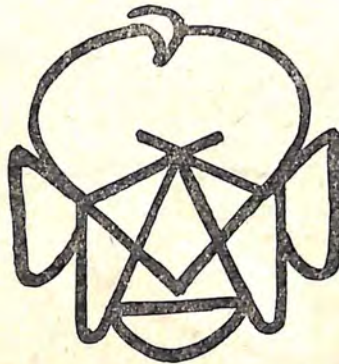
Paşa'ya dayanamaz.

İktidara geçmekten başka hiçbir şeye inanmamış eski otuzbeşlerin sonlarını gördük. Birçok şeylere inanmış yeni otuzbeşlerin sonunu da göreceğiz.

Yaşayan görür, demişler.

Yusuf Ziya ORTAÇ

C.H.P. Genel Başkanlığına adaylığını koyan Kasım Gülek İnönü'nün dörtte biri kadar oy aldı.

BÜLENT
EREN

Yazısız

PIYANGO Çarptı!

GENÇ kız, avaz avaz haykırıyordu:

— Ben söylememiş miydim size? Dediğim çıktı mı? Dün gece rüyasını görmüştüm zaten...

Kız, hem bağılıyor, hem de ellerini çırparak, havaya zıplıyor-du.

Rüşen bey, gözlüğünü takmış, iyice gazetenin üstüne abanmış-tı. Onun tepesinden de Fazilet hanım sarkmıştı.

Evet, Güney'in dediği doğrudu. Piyangoda onbin lira kazanan numaralar arasında 172121 numara da vardı. Rüşen beyin, sol elinde tuttuğu piyango bileti titriyordu. Sağ elinin şahadet parmağını da, gazetede ki numaranın üstüne basmıştı. Bakışları, gazete ile bilet arasında bir kaç sefer gidip geldikten sonra, başını kaldırdı. Yüzü, kireç gibi olmuştu:

— Tamam, dedi. Bize çıkmış! Güney, mütemadiyen zıplıyordu:

— Bu, benim şansım baba! Hiç lâf dinlemem. Beşte bir bilet. Tam iki bin lira alacağız.

Fazilet hanım, gazetede ki numarayı iyi seçmemekle beraber, ötekilerin sevincini gördüğü için, inanmazlık edemiyordu. Güney'e doğru dönerek:

— Allah Yârabim, dedi. İşallah doğrudur. Kız! İyi baktın mı? Eğer ki yanlışsa, füceten ölürüm vallahi.

Güney, kahkahalarla gülerек:

— Benim gözlerim şaşmaz anneciğim, dedi.

Fazilet hanım, hâlâ tereddüt içindeydi:

— Senin gözlerine bir şey dediğim yok kızım! Velâkin gazetenin yazması doğru mu acaba diyerekten meraklanıyorum da... Çünkü, o gazete için, her daim yalan yazar derler.

— Canım anneciğim! Piyango numarasını da yalan yazacak değil ya...

— Kızım!... Ben tecrübe görmüş kadını. Bir gazete daha alırdım da, yüreğimiz büsbütün rahat etsin.

Rüşen bey tasdikledi onu:

— Aldıralım helbet.. Feda olsun bir yirmibeşlik daha!

Fazilet hanım:

— Ayol, yirmibeşliğin lâfı mı olur şimdi? dedi. Üç yirmibeşlik, beş yirmibeşlik feda olsun.

Güney atıldı:

— Hattâ, beş lira bile feda olsun...

Fazilet hanım ekledi:

— Onbeş lira bile feda olsun kızım.

Güney:

— Elli lira bile feda olsun, dedi.

Rüşen bey itiraz etti:

— Kızım! O kadar açılmıyalım. Biraz idareli gidelim.. Hanım!... Sen hele bir gazete daha aldır Engin'e.

Fazilet hanım, bir koşu pencereye geldi. Komşular da işitsinler diye, bitişik arsada kaydırarak oynayan Engin'e, bağıra bağıra seslendi:

— Engiini!... Ayol bize piyangodan onbin lira çıktı. Engin piçiii!... Nereledesin?

Uzaktan bir çocuk sesi geldi:

— Buradayım anne! Beni mi çağırıyorsunuz?

— Seni çağırıyorum. Gel buraya. Bize piyangodan onbin lira çıktı!

Engin, arsada oynayan çocukların arasından ayrılıp, bahçe duvarına tırmandı:

— Ne var be anne?

— Ulan gelsene eve... Seni çağırıyorum. Sokağa yollıyacağım. Bize piyangodan onbin lira çıktı.

— Çıktıysa bana ne be? Ben kaydırarak oynuyorum şimdi...

— Eve gel de para vereyim. Tütüncüden bir gazete alıp gel hemen...

— Ne biçim ana babasınız siz be! İnsana rahat bir oyun bile oynatmıyorsunuz.

Rüşen bey yerinden kalkıp ceketinin cebinden bir yirmibeşlik aldı, Fazilet hanım'a uzattı:

— Çabuk alıp gelsin hanım. Yollarda oyalanmasın.

Fazilet hanım, Engin'i yanağın-dan öptükten sonra:

— Hadi benim tosun evlâtçı-

ğım, dedi. Çabucak bir gazete al da gel.

Parayı çocuğun eline tutuşturduktan sonra, tekrar içeriye girdi:

— Rüşen! dedi. Eğer ki doğruysa...

Lâfını bitirmeden, Güney atıldı:

— Hiç bir lâf dinlemem, dedi. Ayağımda ayakkabı kalmadı valahi.

— Kız, sana ayakkabı almayıcağız mı dedik? Ama, evimizde doğru dürüst bir misafir yorganı yok. Sonra tül perdeler...

Güney, gene kesti onun sözünü:

— Aman anne! dedi. Perdelere sıra gelinceye kadar... Daha bin çeşit eksiklerimiz var.

Rüşen bey lâfa karıştı:

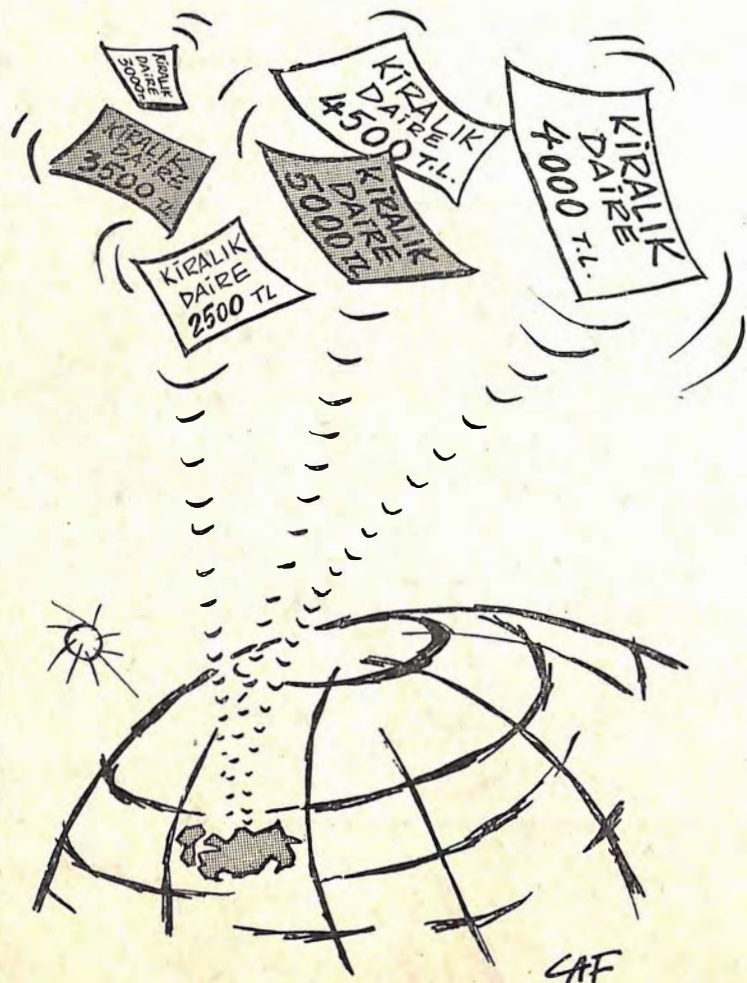
— Siz o hesapları sonra yaparsınız, dedi. Ama benim bir arzum var ki, hanidir söyleyeceğim, söyleyemiyorum. Bir büyük şişe rakı alacağım bu akşam. Gözümde tütüyor kör olayım!

Fazilet hanım:

— Aaaaa, vallahi al... Gözüm kör olsun ki al... Helâl olsun, dedi!

Güney lâfa karıştı:

Uçan daireler Türkiye'den atılıyormuş.. — Gazeteler —

Yazısız

— Babacığım, sen rakı mı istiyorsun? dedi. Bak öyleyse, sana başka bir teklifim var. Akşam, Kumkapı'daki Niyazi amcaların gazinosuna gidelim. Sen rakını açtırırsın, biz biralarımızı açtırırız. Midye tavalarını söyle-riz. Plâkileri getiririz. Şöyle bir, böreğiyle, sardalyesiyle, salata-sıyla, çirozuyla donatırız soframızı... Sonra o gazinoda Aznavour'un plâkları varmış. Hem yemeklerimizi yeriz, hem müzik dinleriz. Felekten bir gece çalmış oluruz...

Fazilet hanım, Güney'in yanına gelip, onun saçlarını okşadı:

— Vah evlâdımın! dedi. Yavru-cak meğer nelere hasretmiş.. Hel-bette yaparız nonoşum. Ne gidecekmiş? Gitsin gitsin de, yüz li-ra gitsin... Ne çıkarmış? Şu ö-lümlü dünyada...

Rüşen bey ekledi:

— Feda olsun vallahi... Allah bu parayı bize yolladı, ama içimizi bildiği için yolladı. Kul sıkıl-mayınca, Hızır yetişmezmiş der-ler.

Fazilet hanım:

— Helbette Rüşen! dedi. Senin için temiz de ondan... Cenabı Mevlâm yüzümüze gülüverdi bir-denbire... Ah, o zerzevatçı Râ-miz'in de hemen hesabını vere-lim işallah... Kapiya sütüğü tâyin edeceğim. Her gün gelsin, yarım kilo süt bıraksın. Şakir'in sütü-nü çok methediyorlar...

O sırada kapı çalındı. Engin, elindeki gazeteyi kapının aralı-ğında içeri atıp, tekrar oyuna koştu. Fazilet hanım eğilip yer-den gazeteyi alırken Güney ko-şup kaptı bunu... Hemen iç sahi-felerini çevirip, kazanan numara-ların bulunduğu yeri açtı. Sür-at-le gözlerini gezdirdi. Sonra ga-zeteyi elinden atıp:

— Tamam anneciğim, dedi. 173121 numara onbin lira ka-zanmış...

Fazilet hanım, kocasına döndü:

— Rüşen... İyi bak bakalım. Senin elindeki bilâtin numarası aynı mı?

Rüşen bey, bileti tekrar gözden geçirdikten sonra:

— Amma da vesveseli olmuş-sun hanım, dedi. İşte nah! 173121...

Güney tekrar oynayıp zıplama-ğa, dağlarda kar var» şarkısını söylemeye koyuldu.

Fazilet hanım, sevinçten, heye-candan ne söyleyeceğini bilemi-yordu:

— Parayı ne vakit alabiliriz a-cep Rüşen? dedi.

— Parayı mı?... Bugün, günler-den cumartesi... Bak, sabah-tan farkına varsaydık belki öğleden önce Piyango İdaresi'nden alırdık.. Ama şimdi...

— İster istemez pazartesiye mi kalıyor?

— Öyle gibi...

O vakit, Güney'in canı sıkıldı:

— Aaaaa, insan pazartesiye kadar patlar vallahi, dedi. Ne ak-silik bu böyle?

— Başka çaresi yok ki kızım. Fazilet hanım, evham içindeydi. Pazartesi günü bir yanlışlık olduğu anlaşılır da, paralar uç-verirse diye aklını oynatacaktı. Kocasına:

— Rüsen! dedi. Acaba bu bilâti kırmazlar mı?

— Valla bilmem ki hanım... Kim kırar acaba?

— Kırsa kırsa, gene bunu pi-yangocular kırarlar. Zararı yok, elli lira noksan olsun da, para bugün elimize geçsin. Hıu, ne dersin?

— Vallahi benden de al o kadar anneciğim.

Rüşen bey biraz düşündü:

— Ne söyleyeyim, bilmiyorum, dedi. Acaba, Bahçekapı'daki Se-bil'in önünde bir seyyar bâyi var, ona gitsem mi dersiniz?

Fazilet hanımın da aklı yatar gibi oldu:

— İster o olsun, ister başkası olsun, kırk elli lira noksanına kı-rarlar derim ben. Sen ne dersin Güney?

— Bence de öyle anne... Hiç değilse bu akşam, Kumkapı'daki gazinoya gidip...

— Kızım, parayı bir kere eli-mize alalım da, gideriz helbet... Rüsen bey de bu fikre yakınlık gösteriyordu:

— İsterseniz bir deneyeyim, dedi.

— Canım Rüsen!... Bahçekapı'daki bâyi olmaz da, Tünel ba-sındaki olur, yahut o da olmaz da, Taksim'deki olur, dedi. Sen istersen giyin de, bir çık dışarı-ya. Belki bir çaresini bulursun...

Rüşen bey fazla uzatmadı ko-nuşmayı... Sirtından pijamaları-nı çıkardığı gibi, elbiselerini ge-çirdi üstüne... Sonra da:

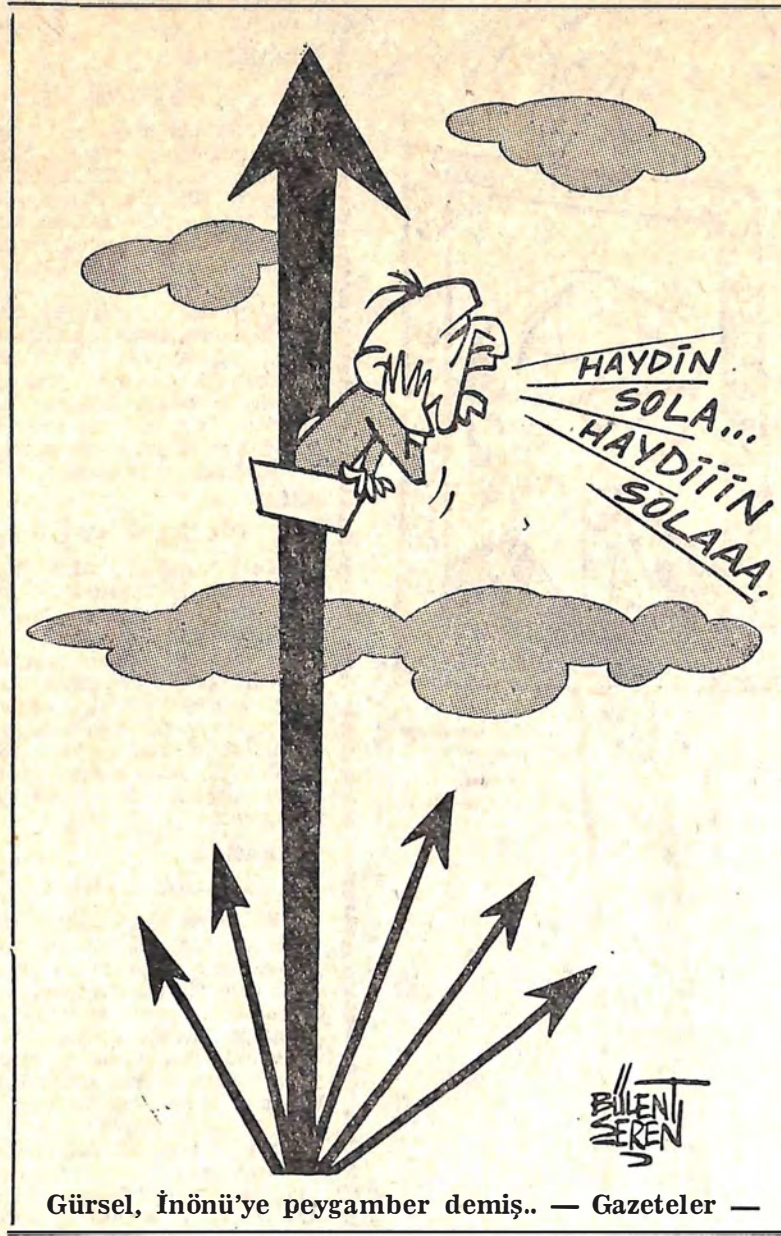
— Haydi Allahısmarladık, di-yerek sokağa fırladı.

Evin içinde, öylesine hesaplar yapılyordu ki, bunların hepsini iki bin liranın içine sığdırmaya imkân yoktu.

Bir buçuk saat kadar sonra, Rüsen bey güler yüzle kapıdan içeriye girdi. Fazilet hanımla Gü-ney'in bir şey sormalarına vakit kalmadan:

— Bin dokuz yüz yirmi liraya kırdırdım, dedi.

Biraz cömertlik etmişti ama, Fazilet hanım fazla önemsemedi bunu:

Gürsel, İnönü'ye peygamber demiş.. — Gazeteler —

— Canımız sağ olsun, dedi. Hiç değilse, paranın sıcağı, bu-günden içimize yayılmış olur.

O akşam Kumkapı gazinosun-da, denize karşı bir masaya yer-leştiriler.

Engin hariç, ötekilerin keyfine hudut yoktu. Rüsen beyin de e-nikonu cömertliği tutmuştu:

— Kızım, bir de pathican kı-zartması ister misin? diyordu.

Güney'in başı, biradan, hafifçe dönüyordu. Neşesi de yerindeydi. Pikapta Aznavour'un «Plus heu-reux que moi» şarkısı çalınırken o da yarım yamalak Fransızca-sıyla müziğe refakat ediyordu.

Rüşen bey, küçük işeyi bitirmek üzereydi. Gözleri enikonu mah-murlaşmış, dili dolaşmaya başla-mıştı. İkide bir karısına:

— Hanım, diyordu: «İç bâde, güzel sev, var ise aklı-şuurun, Dünya var imiş, ya ki yoğol-muş, ne umurun?»

Fazilet hanım:

— Rüsen, dedi. Yavaş yavaş kalkalım istersen. Bak oğlan da oturduğu yerde uyuklayıp duru-yor. Bunun yarını da var, öbür günü de...

— Ben bir bilet daha alacağım hanım... Bu para bitmeden, pa-ranın kerametinden de istifade etmemiz icabediyor. Haydi bari, bu kadehi de bitireyim, başka iç-mem...

Kavunlar, üzümmler yenmiş, şi-

şeler boşalmıştı. Güney de çok neşeliydi. Saat on bire gelirken, Rüsen bey, garsondan hesabı is-tedi. Hesap yetmiş beş lira tut-muştu. Yüz lira verip üstünü al-mak vardı. Ama Rüsen bey, öm-ründe ilk defa olarak, bir gazi-noda beşyüz lira bozdurmanın eşsiz tadını tadmak için 500 lük banknotu hesap pusulasının ü-stüne bıraktı. Güney de, babasının bu şâhâne hareketi karşısında gururdan iyice gevşemiş, azamet-le etrafına bakınıyordu. Fazilet hanım, Engin'i yanındaki iskem-leye almış, başını da göğsüne da-yamıştı. Çocuk uyukluyordu. Garson paranın üstünü getirme-den Rüsen bey midye plâkisi tabağına bir daha uzandı. Çata-la batırdığı ekmeğini, plâkinin salçası içinde bir kaç sefer do-laştırarak turuncuya boyadı, son-ra, tükenmemiş bir iştihâ ile ağ-zına attı.

Aradan on dakika geçtiği hal-de garson paranın üstünü getir-memişti. Fazilet hanımın da ya-vaş yavaş uykusu bastırıyordu. Engin iyice dalmıştı. Güney, ne-şesinden hiçbir şey kaybetmek-sizin, müziğe kendini vermişti. Yorgunluğunun farkında bile de-gildi.

O sırada, garson masaya yakla-şarak Rüsen beyin kulağına doğ-ru eğildi:

— Beyefendi, dedi. Kusura bakmayın. Kasaya kadar zahmet buyurmanızı patron rica ediyor.

Fazilet hanım meraklanarak:

— Neymiş Rüsen? dedi.

— Beni bir dakika dışarıya ça-ğırıyorlarmış.

— Haydi git de, ne istiyorlarsa anla bakalım. Çene çalma orada. Hepimizin uykusu geldi.

Rüşen bey, sallanarak yerin-den kalktı. Garsonun önü sıra, kasaya doğru ilerledi. Tezgâhın yanına gelince, uzunca boylu, iri kıyım bir adam:

— Beyefendi, sizin isminiz ne-dir? dedi.

Rüşen bey şaşırmıştı::

— Niye soruyorsunuz? dedi. Benim adım Rüsen...

— Ne iş yaparsınız siz?

— Ben mi? Ben emekliyim.

— Beyefendi, kusura bakma-yın. Biraz Müdüriyete kadar git-mek zorundayız.

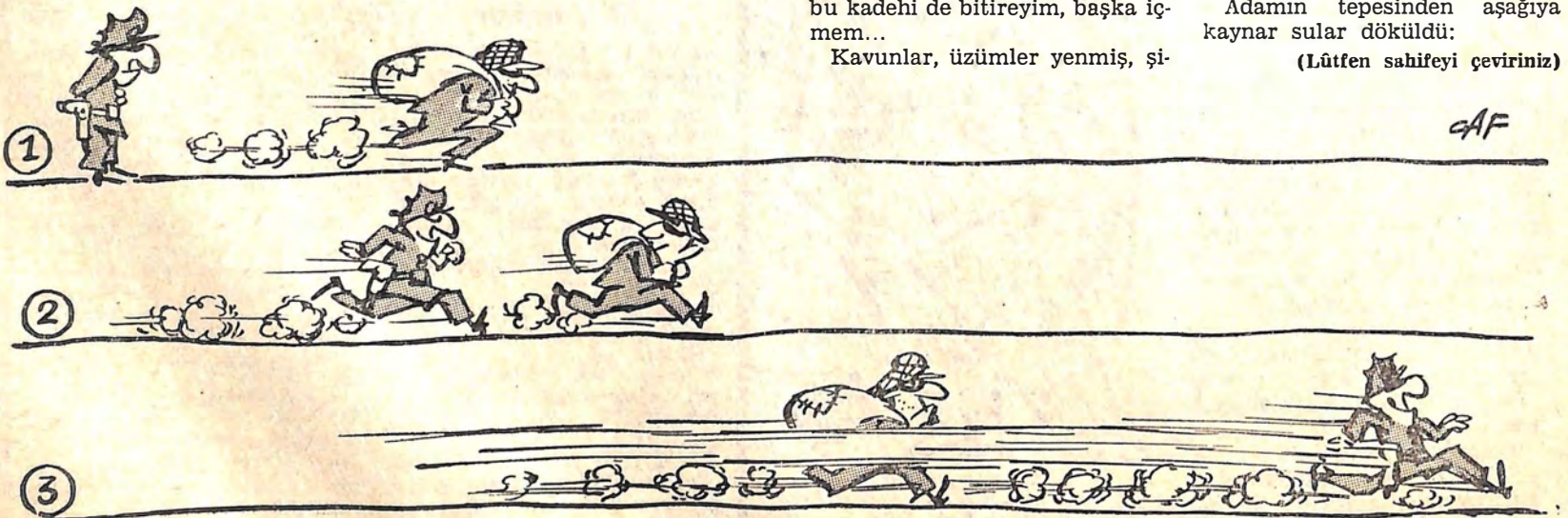
Rüşen bey daha çok şaşırdı:

— Müdüriyete mi? Sebep ne?

— Efendim, sizin garsona ver-diğiniz 500 liralık banknot, sah-te çıktı da...

Adamın tepesinden aşağıya kaynar sular döküldü:

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Dünyanın en hızlı polisi Türkiye'de imiş!.. — Gazeteler —

— Ama, dedi. Ben bu parayı piyangodan kazandım...

— Piyango İdaresi mi size ödeme yaptı?

— Yooo, kırdırdım biletimi...

— Kime kırdırdınız?

— Şey... Taksim'de... Hani şeyyar bir piyango bayii...

— Adını biliyor musunuz?

— Nereden bileyim a canım? Yolda bile satanlardan...

— O halde Müdüriyete kadar gideceğiz beyfendi...

— Ama çocuklar?

— Çocuklar eve giderler... Ben İkinci Şube memurlarındanım. Buyurun...

Rüşen bey büsbütün şaşırdı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Arkasına dönüp, karısının, çocukların oturdukları masaya baktı. Sonra ağlamaklı bir sesle:

— Bari onlara haber vereyim de, beklemesinler, dedi.

Polisle beraber masaya geldiler. Rüşen bey, kendisini şaşkınlık içinde bekleyen karısına, çocuğuna, titreyen bir sesle:

— Benim, garsona verdiğim beşyüz lira, dedi.

Fazilet hanım çığlığı bastı:

— Ayol yoksa sahte miymiş?

— Öyleymiş galiba...

— Ama Rüşen!... Senin kabahatin ne bunda?

— Bilmem ki...

Fazilet hanım isyan etti:

— Aaaa dünyada olmaz... Vallahi bırakmam!

Polis memuru işi yatıştırmak istedi:

— Hanımefendi, o kadar merak edilecek bir şey yok... Tahkikat yapılacak, parayı aldığı yeri ispat ederse mesele yok...

Engin de uyanmış, babasını götürmek istediklerini anlayınca ağlamaya başlamıştı:

— Babamı vermeeem... O benim babam...

Güney öfkeyle ayağa kalktı:

— Ne münasebet efendim? Parayı biz yapmadık ya... Piyangodan...

Polis, lâfı uzatmak istemedi:

— Fazla münakaşa etmiyelim efendim, dedi. Müdüriyette her şey halledilir.

Ve Rüşen beyi kolundan tutarak kapıya doğru götürdü. Engin, babasının arkasından ağlamağa başlamıştı:

— Baba beee!... Gitme beee!...

Güney de, gözleri dolu dolu:

— Allah belâsını versin inşallah, o parayı babama verenin, di-yordu...

Rüşen beyin arkasından onlar da kalkıp yürüdüler. Adam, polislin yanında iki büyüküm olmuştu. Fazilet hanım birteviye:

— Ayol piyangoodan kazandık, piyangodan... diyordu.

Rüşen beyi polis cipine koyup götürdüler. Ötekiler, ağlaşarak onun arkasından bakakaldılar...

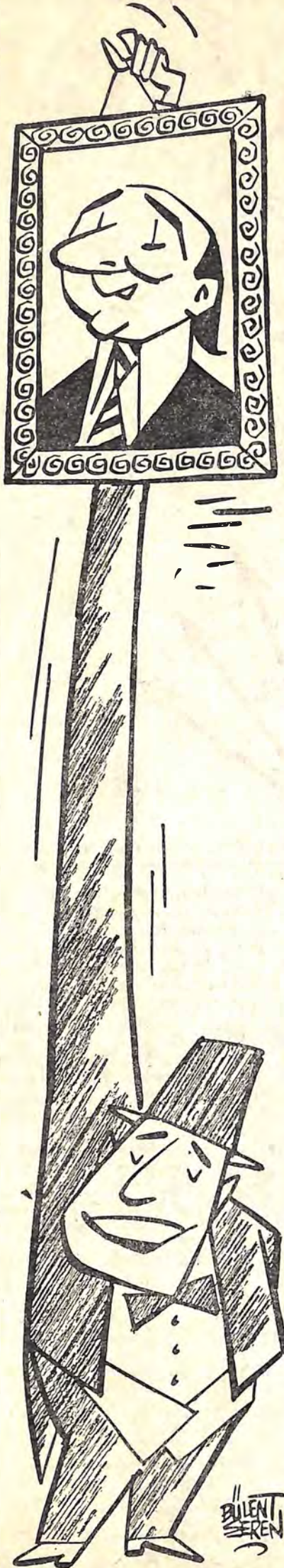
Böylelikle, sahte 500 lüklerden bir tanesi daha, 147 nci vatandaşın canını yakmış oluyordu. Fazilet hanım, Engin'i elinden tutmuş, asfaltta yürürken:

— Ah Yârabbim, ne şansmış bu? diyordu. Eğer ki bize büyük ikramiye çıkmış olaydı, zaar hepimiz birden mapuslara düşecektik...

Sonra da ekledi:

— Ah şu piyango ah! Bu sefer fena çarptı bize!

Adnan VELİ

— Vallahi ben asmadım!

PAZARTESİ

Bağlılık

Önce Çorum'lu işçiler yürüdü, sonra milletçe ayaklandık. Kayseri'liler yürüyor, Erzurum'lular yürüyor, Diyarbakır'lılar yürüyor, Trabzon ve Balıkesir'liler yürüyor. Şimdi bu yürüyüşe, İzmir'den de onbin kör katılıyor-muş!

Bizi şaşırtan yürüyüşler değil de, toplumumuzdaki intikal sürati... Büyük Ata, 1919 yılında, «Güneş ufuktan şimdi doğar, yürüelim arkadaşlar!» diye Samsun'dan bir sesleniş seslendi, hamdolsun 47 yıl sonra pabucunu eline alan yola çıktı!

SALI

Modern çağ

Haberi hayretle okuduk: Hastane Yapma ve Yaşatma Derneği tarafından inşa edilen Ankara Belediye Hastanesi açılmış.

Hey gözünü sevdiğim, olayları izlemiyelberi ne ilerlemeler kaydetmişik meğer! Eskiden hastalarımızı yaşatmak için çareler arardık, şimdi hastalardan ümidi kestik galiba, hiç değilse hastaneleri yaşatmak için dernekler kuruyoruz!

ÇARŞAMBA

Sandık oyunu

Siyasi parti kongrelerinin başlamasıyla birlikte, çözüm yolu aranan meselelerimize bir yenisi daha eklendi: Sandık meselesi! Günlerdir ülkemizi bu konu ile çalkıyıyor: Sandıktan ne çıkar?

Demirel, «Sandıktan hükümet çıkar» diyor, İnönü, «Sandıktan hükümet değil, parlamento çıkar» diye inat ediyor.

Bizce iki taraf da haklı. Sandıktan belediye istersen belediye çıkar, hükümet istersen hükümet çıkar, parlamento istersen parlamento çıkar! Önemli olan, parlamentodan ne çıktığıdır. Siyasilerimizin yıllardır birbirini tutmaz sözlerine bakılırsa, onu da şöyle özetleyebiliriz: Muhafizi ile muvafığı ile sandıktan çıkmış olan parlamentoymuzdan, maalesef sadece lâf çıkar!

PERŞEMBE

Hırsız vaaar!

Bir Alman bilgini «Kuru su» icat etmiş!

Ayol buna «İcat etti» değil, «Bir Alman, kuru su planlarını iç etmiş» demek gerekirdi. Zira bütün dünyanın bildiği gibi, bu icat bizimdir. Delili ise koskoca Sular İdaresi ve evlerimizdeki kuru musluklarımız!

CUMA

Peygamber

Hazır son günlerde sayın İnönü'nün peygamberlik meselesi bir kere daha meydana çıkmış, günün konusu haline gelmişken bir peygamber fıkrası ile biz de neşemizi bulalım.

«Ben İsa Peygamberim» diye ortaya çıkan bir Yahudi, Harunürreşid'in huzuruna getirilir. Halife sorar:

— Sen, İsa Peygambermişsin, doğru mu?

Kendine inanan Yahudi cevap verir:

— Evet...

— Peki, İsa mucizeler gösteren, meselâ ölüleri diriltiren bir Peygamberdi. Yapabilir misin sen de?

— Elbette...

Halife, huzurdaki adamlarını göstererek:

— Haydi öyleyse, der Yahudiye. Hangisini istersen seç öldür, sonra diriltirerek mucizeni göster bakalım!

Bir süre çevresini süzen Yahudi, Halifenin yanında oturan Bağdat Kadısına gözlerini dikince, beti benzi kül gibi olan kadı yavaşça Yahudinin yanına sokularak:

— Aman yâ İsa, diye fısıldar, sana inandım, iman ettim. N'olur bana dokunma!

CUMARTESİ

Ya İstanbul?

Bir vatandaş, sabah gazeteslerinden birinin «Serbest Kürsü» sütunundan feryat ediyor: «Florya'yı belediyeden kurtaralım!»

Bu konuda sanırım hepimiz, Belediyeden kurtulmak isteyen vatandaştan yanayız. Ama neden ille Florya'yı da, başka bir yeri değil?

Şehirde huzur desek, huzur yok. Asâyiş desek, asâyiş yok. Gıda kontrolü desek, o çoktan sizlere ömür! Oldu olacak gelin sizinle bir anlaşmaya varalım da, Florya'yı verip, İstanbul'u Belediyeden kurtaralım! Ne dersiniz?

PAZAR

Devlet adamı!

Bugün pazar. Bir eski zaman fıkrası anlatalım:

Devrin sadrazâmı kıyafet değiştiriş, halkın nabzını yoklamak için geziye çıkar.

Saraydan ayrılışının üçüncü gününde yolu fakir bir köye düşer ve kendi karnını doyurmaktan bile âciz bir köylü tarafından misafirin eline bir balta tutuşturur, büyük bir odun yığını göstererek:

— Aha bunları yar yar, bi gıyıcığa istifle, der.

Tarlasına giden adamcağız, akşam döndüğünde gözlerine inanamaz. Odunlar yarılmış, istediğinden güzel istif edilmiş! Sadrazam ertesi gün tekrar iş ister. Verecek bir iş arayan köylü:

— Aha şu patatesleri soy da, akşama bi güzel çorbasını yapalım, der.

Akşam döner ki, patatesler kırk yıllık bir aşçı ustalığı ile soyulmuş, yıkanmış, pişirilmek için kendisini bekliyor.

O gece zavallı köylüyü uyku tutmaz. Sabaha kadar bir o yanına döner, bir öbür yanına... Şafakla beraber bu adam gene iş isteyecektir. Ne yapсын, nereden iş bulup da versin?

Köylü ertesi sabah boynunu büke büke:

— Kusura bakma ağa, der. Gayrı yapılacak bi iş kalmadı. Ama boş duramam, illâki bi iş isterim dersin, etrafı derle topla, ortalığa bir çekli düzen ver, yeter.

Çıkar gider. Akşam döner ki ne görsün? Hiç bir işe elini sürmemiş olan misafir odanın ortasına çökmüş, başı ellerinin arasında, kara kara düşünmüyor mu? Şaşıran köylü:

— Ne o, der, daha başlamadın mı?

Sadrazam mahcup:

— Valla, der, soyamak, istif etmek bildiğimiz şeylerdi ama, etrafı derleyip toparlamak, ortalığa çekli düzen vermek elimden gelmez!

«Ortanın Solu» sloganının C.H.P.'yi şehitler ve gaziler ver-
direcek kadar birbirine kattığı şu günlerde, herkes bu sloganın
anlamı üzerinde kafa yormaktadır.

Akbaba, bu konuda okuyucularını aydınlatmayı görev bil-
miş ve bir anket açmıştır. Yetkili - yetkisiz, etkili - etkisiz, türlü-
çeşitli kişilerin anket sorumuza verdiği cevaplar aşağıdadır.

Ord. Prof. SEYYİD SAİD SEYRANİ :

Üstadı ilmi çalışmalarına dalmış bir halde buldum. Gözlük-
lerinin üstünden bakarak:

— Buyurun, bir arzunuz mu var? dedi.

— Efendim «Ortanın solu» konusunda bir anket hazırlıyo-
ruz. Ortanın solu nedir? Sizin bu konudaki görüşlerinizi öğren-
mek ricasındayım...

Üstad gözlerini yumup birsüre daldıktan sonra bana bak-
tı. Sonra tekrar yumdu gözünü ve açtı ağzını:

— Ortanın solu deyimini her
şeyden önce tarihi gelişimi içe-
rinde... Milletlerin sosyal strük-
türünün prosedüral entegrasyo-
nu ve pulverizasyonundaki ne-
denlerin rezervasyonu açısından
mütalâa etmek gerekir ki, bu da
bizi taa Sokrat'a götürür. Sokrat'tan
Aristo'ya, Aristo'dan Ta-
les'e... Talse'ten ayrıldıktan sonra
Eflâtun'un yanından geçip
Makyavel'e uzaktan bir merhaba der.
Oradan Marks'a ve En-
gel'e uğrayıp ayaküstü hal-hatır
sorduktan sonra Aybar'ı çalım
ve nanik yaparak atlatır... ve İsmet
Paşa'ya getirir...

İşte ortanın solunun ilmi izahı budur efendim...

BAŞBAKAN'A HAYRAN BİR A.P. Lİ :

Sandalyesine yaslanmış, kahvesini yudumlamakta olan bir
vatandaşla yaklaştım. Vatandaşın yakasındaki rozette, sigara
ağızlığında, çoraplarında ve kahve içtiği fincanda «Kır at» lar
vardı.

Durumu kısaca anlattıktan sonra:

— Siz ne diyorsunuz ortanın solu hakkında? dedim.

— Efendim, yeryüzünde türlü - çeşitli doktrinler vardır. Or-
tanın solu da bu doktrinlerden biridir. Hükümet gereken tedbir-
leri almıştır elbet. Kanunlar mutlaka uygulanacaktır... Biz bir
medeniyetçilik, yani Türkçesi «uygarlıkçılık» savaşı içindeyiz:
Medeniyetçilikle lâhmacunculuk arasındaki farkı tebarüz ettir-

kumuyorlarsa benim yazıları okusunlar. Ben de öyle yapıyorum...

BİR ŞOFÖR :

— Ortanın solu demek abicim, yolun solundan gidecek-
sin demektir. Ve de sağdan gidenler hiçbir zaman arkandan gel-
mez, daima karşına çıkar bilâkis!... Bu da sağdan gidenlere sık
sık toslayacağının resmidir, iyi mi?... Ver bakalım bi bafra ya-
kalım şimdi!

GAZETECİLERİ ÇOK SEVEN BİR VATANDAŞ :

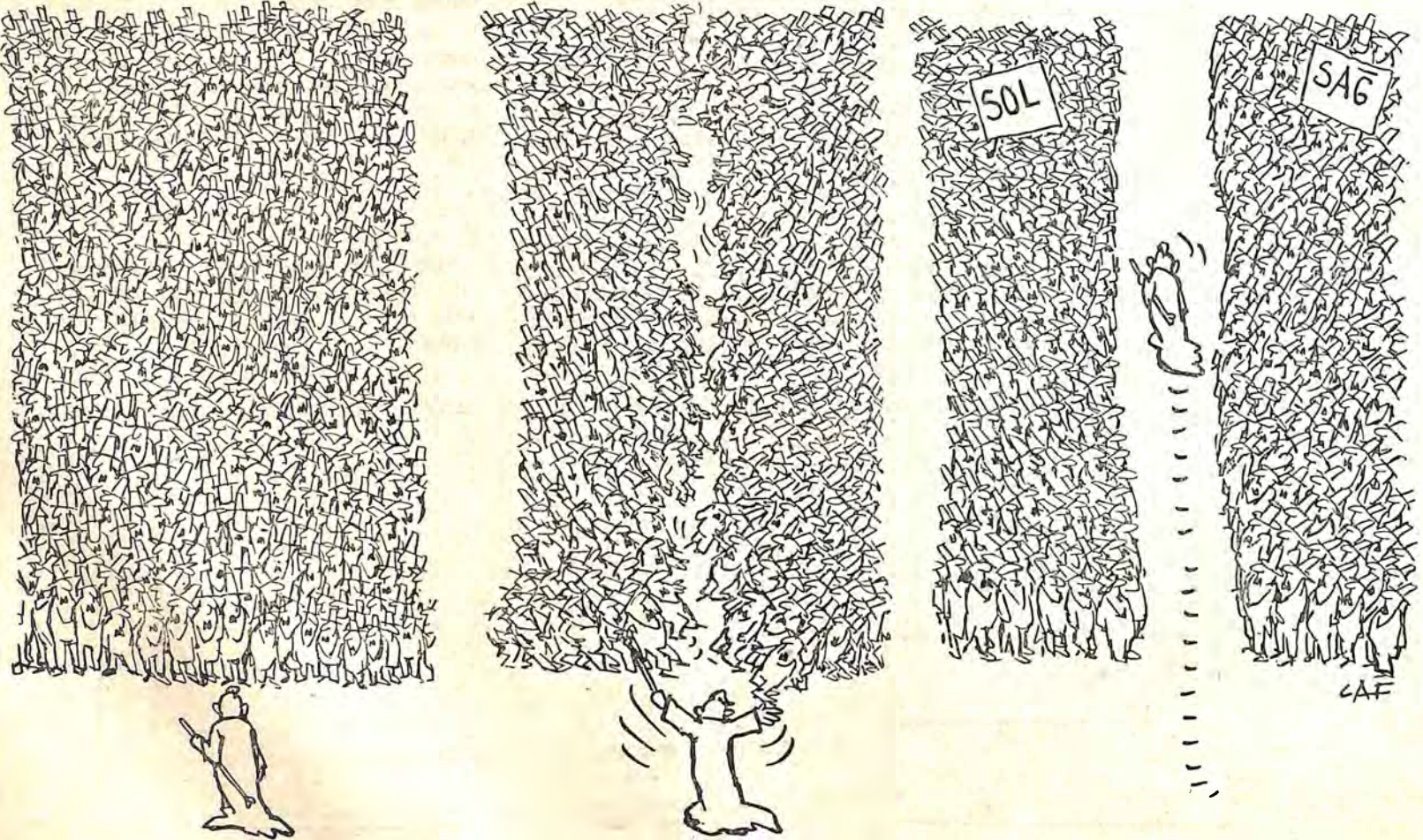
Şoförden ayrıldıktan sonra karşı kaldırımdaki iri kıyım ik-
vatandaştan daha ayı gibi olanına yaklaştım:

— Efendim, «Ortanın solu» konusunda bir anketimiz var
da... Sizin de fikirlerinizi...

— Ne dedin?... Sol mu dedin?... Fikir de dedin galiba!.. Biz
gazetecileri çok severiz abicim. Buyur arabamızla gideceğin ye-
re kadar götürelim. Fikirlerimizi yolda söyleriz...

Baktım az ilerde siyah bir «Bulck» araba duruyor! Usulca
sıvıştım oradan!..

Cemal Gürsel İnönü'ye «Peygamber» demiş!..

Mucize!

ESKİ KOMŞULAR

TÜRK ailesi, evden apartmana geçtikten sonra komşuluk kalmadı. Biz, eski, ahşap evlerimizle beraber çok şey kaybettik. Merdivenin önemini şimdi anlıyorum. O basamakları fırçalayıp öğümlatkan saramış tahta merdivenler, hayatımızda Ahmet Haşim'in Merdivenler'inden daha mühimdir:

**Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden,
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak...**

Bizim merdivenler evine göreydi. Kenarı trabzanlılar vardı, iki yandan çift çıkılanlar vardı, üstü yol halısı döşeliler vardı... Bu merdivenlerden ikinci, üçüncü kata çıkardınız-ve aile, yaş durumuna göre birbirinden uzaklaşırdı: Babalar, anneler bir katta yatarlardı, çocuklar bir katta ve hizmetçiler, halayıklar, dadılar başka katta... Biribirimizden merdiven merdiven ayrılırdık ve bu ayrılış, aile arasında saygıyı korurdu: Her sesi, her sözü, her davranışı duymazdık, görmezdik!

Şimdi, birbirine yapışık incecik duvarlı apartmanlarda aile sırrı diye bir şey kalmamıştır. Çocuk, küçücük yaşta göremeyeceği şeyleri görerek, duymaya-çağı şeyleri duyarak büyüyor!

İşte komşuluk, bu eski evler zamanının bir tatlı dostluğu idi.

Komşu, aileden bir parçaydı o zamanlar. Osmanlı geleneğinde «komşu hakkı» diye bir söz vardı: Kurban Bayramında birbirine et göndermek, Muharremde, şimdiki antika diye vitrinlerde yer alan testilerle aşure göndermek, o güzel geleneklerdendi.

Komşunun erkeği «komşu amca» ydi, Komşu kadın da «komşu teyze» ydi çocuklar için.

Komşu amcanın baba, komşu teyzenin anne kadar hakkı vardı üstümüzde: Bir suçumuzu gördükleri zaman kulağımızı çekecek kadar...

Bayramlarda, mutlaka komşu komşuyu ziyaret ederdi. Fuzûlî:

**Buna bayram günü derler, kan edenler
barışır!**

Diyor. Şimdi bayram namazında komşusunu secdede sırtından bıçaklayanlar var!

Çocuklara, komşu teyzeler mutlaka mendil hediye ederlerdi: Keten mendil, ipek mendil, ucu sarma işlenmiş markalı mendil...

Biribirinin huyunu, zevkini bilirdi
komşular. Hasta komşusuna:

— O tarhanayı çok sever, diye üzerine kırmızı biberli tereyağı gezdirilmiş bir saksunya kâse dolusu çorbayı gönderirlerdi.

Bu, bazı turfanda enginar olurdu, bazı süt lâç, bazı başka şey...

Bir evin erkeği öldü mü, çocuklar komşuların olurdu artık. Onlara, gönül birliğiyle babasızlıkları duyurulmazdı. Oğlansa, okuturlar, bayramlarda giydirebilirler, adam olmasına çalışırlardı.

Bunlardan biri, benim çocukluk arkadaşım Ali'dir. Mektebe beraber başladık, beraber sünnet olduk, gündüz hokkabazı, gece karagözü, yanyana karyolalardan beraber seyrettiydik.

Ali'ye yıllarca sonra rastladım: Kadıköy iskelesinde Denizyolarının gişe memuru idi. Liseye giden oğlu, Akbaba'da ondan bahseden bir yazımı okumuş ve:

— Baba, galiba bu sensin diye göstermiş!

Babasız kalan kızsız, bütün komşuları anne olurlardı ona. Kısmet mi çıktı? İsteyen genci kocalarına soruştururlardı. Gelin olacağı zaman, bütün mahalle hazırlardı çeyizini: Telinden duvardan ipek yorganına, kırmızı gaz boyamasına sarılmış bakır mangalına kadar!

Bir Pembe Hanım vardı komşumuz, Küplüce eteklerinde, büyük bahçeli bir evde otururdu. Çocuğu olmamıştı Pembe Hanım'ın. Beni nasıl severdi, anlatamam. Her sabah, yarım saatlik yoldan, kendi ineklerinden sağılmış taze sütünü gönderirdi, yaz, kış...

Hava ısınmaya başladı mı, kilimler serilirdi çimenler üstüne. İkinci üstü ben, yanımda annem, elimde uçurtmam. Pembe Hanım'la fıstık ağacının gölgesinde buluşurduk. Hizmetçinin yaktığı çalıcırpının koruna önce cezveler sürülür

kahveler pişer, sonra bahçıvanın folluk-
tan alıp getirdiği iki ılık yumurta benim
için hazırlanırdı. Renkli çiçeklerle süslü
kahvaltı tepsisinde ne yoktu ki? Beyaz
peynir, çilek, kayısı, vişne reçelleri ve pul
kavanozda bir sıra zeytin, bir sıra limon
dilimi ve kekik, aylarca zeytinyağı için-
de tombullaşmış zeytinlerden bir tabak...

Kış geceleri erkekler bir evde toplanırdı, kadınlar bir evde. Akşamdan tembihli Osman Ağa kapıyı çalar, bir sürahi dolusu boza bırakırdı misafirler için. Sonra, gümüş tepsiye dizilmiş bardaklar ve iki kâse dolusu leblebi gelirdi masanın üstüne.

Poker, bezik yoktu. Ya peçiç oynanır-
dı, ya yüzük... Bunlar da eğlenceydi, ku-
mar değil.

O gecelerden kulağımda kalmış söz-
ler vardır:

— Rıza Paşa'nın hanımları, kardeş gibi geçiniyorlar maşallah...

— Küçük, büyüğü abla gibi sayıyor...
Bazı geceler şöyle bir fısıltı çalınırdı
kulağıma:

— Narız beylerin genç irisi bir beslemeleri vardı hani... Karnı büyümeğe başlayınca, avucuna birkaç altın sıkıştırıp köyüne göndermişler kızcağızı!

Gece ilerleyince, önce erkekler buluşukları evden birer birer ayrılırlar, hanımların toplandığı eve uğrar, eşlerini alırlardı.

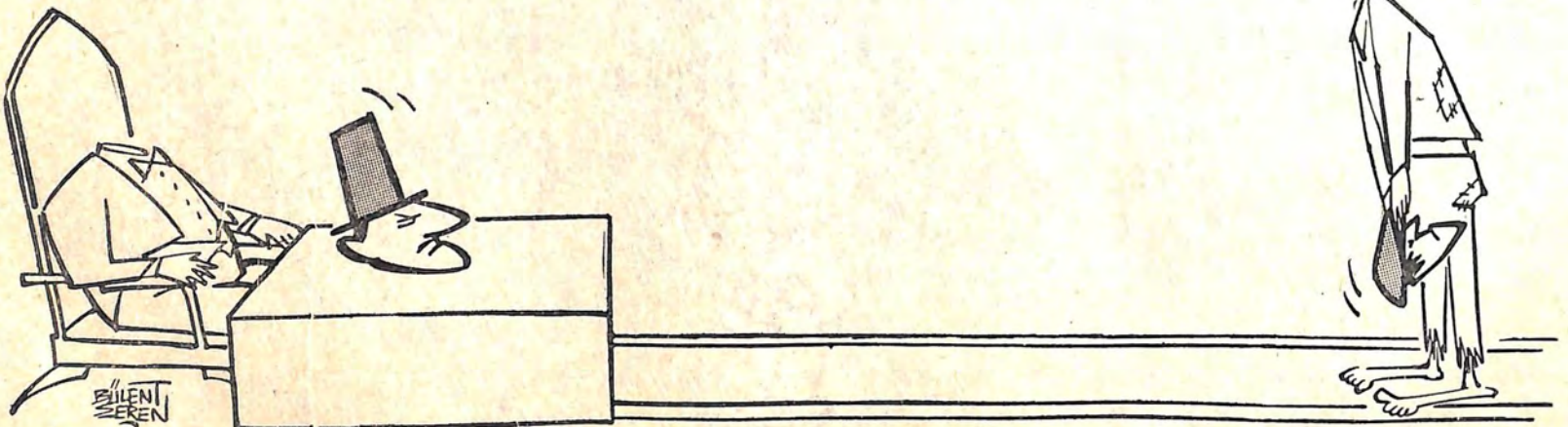
Yolda, bembeyaz kar'ın yumuşak halısında ayak sesleri gömüle gömüle, muşamba fenerin titrek ışığında yürüdüler.

Kaloriferin adını bile bilmezdik çocukluğumuzda. Meşe ile gürgen karışık odunların yandığı çini soba artık son ateş kıvrıntıları ile ılnmıştır. Yatak odaları, buz. Yatak buz, yorgan buz, yastık buz...

Sıcak vücudumuzla bu soğuk kılıfa girer, tatlı, sağlam bir uykudan sonra, dipdiri uyanırdık...

İlk uyanan annemizdir. Hazırlanan kahvaltı sofrasını gözden geçirmek için. Biraz sonra, bevvabın ihtiyar sesini duyardık:

— Ziya efendi, mektebeeee!...

Ankara

Kongre

V ATANDAŞIN elinde bir file vardı. Filenin içinde sekiz somun.

Gölbaşı Sinemasından çıkmıştım, C.H.P.'nin İl Kongresinden. Sokuldu bana ekmekli vatandaş:

— «İnönü artık ihtiyar... Yerine biri Demirel'in karşısına çıkmalı abla... Hem genç, hem iyi biri...»

Hem genç, hem iyi... Hem iyi, hem genç... Nuhun gemisinin kırıklarının ararken belki rastlarız iskeletine. İskeleti bile yeter öylesinin: Hem genç, hem iyi!

Ankara'nın bakımsızlığı uzanıyor du önümde, kongrenin yapıldığı sinemadan top patlaması gibi fırlamıştım. Öfff...

Bekleyişte:

Sinemanın holündeki afişte, Demirel gözlü, ama kirpiklisi, bir artistin resmi kalabalığa çarpıyordu. Altında «Karanfili Kadın» yazılıydı. Sinema Gölbaşı Sinemasıydı. C.H.P.'nin il kongresi burada yapılacaktı daaa. Bütün Ankara milletvekilleri ve partinin baha biçilmez değerleri bekleyiyordu, açılış saatini, bir de son zamanlarda arkasında bunca atıkları tuttukları, önünde de hâlâ bunca perende attıkları, hâlâ herşeye kaadir, hâlâ herşeye hâkim ihtiyar liderlerini.

İhtiyar lider görünürlerde yoktu. Evinde bakılıyordu, elin günün içine zipzinde çıkmak için!

Bir köşede, selofan torbalar içinde, midelerin çağrısını kesecek yiyecek hazırlanmı, Eskitorus adlı bir C.H.P.'li pastacı vatandaş tarafından. C.H.P.'li midelerin çağrısı hafifti ki böyle durumlarda, selofan torbalar da sadece iki kuru sandviç, iki kuru köfte ve iki ekşi elma vardı... İştahlar başka baharlara bileniyordu besbelli... O bir türlü gelmek bilmeyen baharlara!

Bekleşenler arasında üç cins bacı vardı:

1) Yaşını başını almış ve hızını alamamış, iğne iplik, gri saçlı, keskin hatlı, keskin mizaçlı, okumuş bacılar.

2) Üfleç kuvafürlü, şık dö piyesli, balık eti, zinde bacılar.

3) ... Ve düpedüz bacılar, başları örtülü, dişleri altın, bölgesel dâvâlarını içtenlikle güdüp, akademik tartışmaları meraklılarına bırakan. Bu düpedüz bacılar en sempatikleriydi.

Ankara milletvekili, Hasan Tez meşhur, arı kovanında dolaşan bir el gibi kulis yapıyordu, sol yanağın senin, sağ yanağın benim... En önemlisi zaten kulis'ti...

Kongrenin kendisi:

Gönüllerimizin loşluğundaydı sinemanın içi. Beyaz perdenin yerinde, bir Fatih tabutunca uzun bir masa vardı, üzerinden altı oklu flâmalar dökülen. Fena halde dökülüyordu altısı birden. Sahnenin bir tarafında bir Atatürk asıydı, bir tarafına bir İnönü, beyaz papiyonlu... Altı okları dökülen flâmaların arasında, Atatürk'ün bir büstü vardı, tüm yalız...

Koltuklarda, başörtülü başörtüsüz bacılar sıralanıyordu ve bir takım yaşlı ve yaşlı delegeler. En önde İsmail Rüştü Aksal oturuyordu, bütün lordluğuyla, bütün hayattan uzaklığıyla, bakımlı, şık...

«Açıldı kongree» dediler ve bir enerjik adam kürsüye çıktı, merdivenleri eze eze: Fevzi Arsin dediler... A, a, a... Havacı Fevzi Arsin... Gök-

Her vatandaş «Sağlık Sigortası» na bağlı olacak. — Gazeteler —

— Yürü... Sigortaya kadar yolun var!

lerdeki uçaklara, yerdekilerine de, kumanda eden bir zamanların Fevzi Arsin'... Şakır şakır genç kumandan Fevzi Arsin'... Şimcik, bütün bunlardan sonra C.H.P.'nin, Ankara İl Başkanymış!... Garip dünya!

Çıktı kürsüye. Her sözünü alkışladılar. O arada bizleri de unuttu: «Değerli ve kahraman basın» dedi bize... Değerli?... Eh değerli, değer hükümüne göre!... Kahraman?... Birimizden biri, kırk dalgın eşek sudan gelesiyse kadar dayak yedi diye, kahraman ilân edilmek, insanı mahcuplaştırıyor!

Neyse, gene merisi Fevzi Arsin!

Cengizhan Yorulmaz:

Başkansız kongre olmazmış. Seçtiler başkanı, yayları gergin iki hizbin arasından kürsüye fırlayıverdi. Her türlü baci, uzun boyunu, geniş omuzlarını, esmer üzere biçimli kesimini alkışladı cân-u gönülden. Avukatmış. Kırkkale'liymiş. Ankara senatör listesinin üçüncü adayymış. Üstüne üstlük ismi, Cengizhan Yorulmazmış. Sırf ismi bir bakanlığa değerdi!

O da kendisine yardımcı tipli bir yardımcı seçti, soluğundan, incesinden, saygılısından. Kürsüde, onunla

Polis yankesicilere karşı tedbir alacak. — Gazeteler —

Polis radyosu!

Mektubu

tebrikat için, öpüştü ha öpüştü. Her cinsten bacılar bu öpüşmeyi uzun boylu alkışladılar. Ciddiydi durum... «Büyük Türk milletine» hitabetti. Ellerimizi pat pat vurduk. «Saygı duruşu» dedi: Sustuk. Bütün ömrümüz zaten saygı duruşundan gayrik n'apıyoruz ki?... Kâtipler seçildi. A-larında okumuş, kendilerinden emin hanımlar da vardı. Bacılar onları da pek yürekten değilse bile, kadın dââââvâsını (neyse o dâvâ) tuttuklarından ötürü alkışladılar!

Usul usul kalktım, Akbaba'm. Sonrasını ezbere biliyordum. İnönü gelecekti, sevgisiz ve biçimci saygılar arasında yerini alacaktı. Ortanın solu diyecekti. Feyzioğlu, Meclis kapıyken biriktirdiği hırçınlığın bir kırtısını harcayacaktı, «Le dernier chéri de l'heure» «Günün son sevgilisi» Bülent Ecevit, sola kıvrıla kıvrıla, solcuların nefeslerini kesecekti efendi efendi. Bacılar:

— «Yavrum» diyeceklerdi, anaç anaç... «Yavrum, o kimseye benzemiyor...» Ah yavrum... Azıcık dikkat etsin, İnönü'nün favörü, pek harcayıcıdır da!

Bir delege başka bir delegeye komplimanlar yapıyordu:

— «O kadar güzeldiniz ki, gözlerimizi kamaştırıyorsunuz...»

Şükür, garipliğimiz geçti bunu duyunca. Baba ocağı atmosferini tekrar bulmuştuk, merkebine kavuşan fakircik örneği. Ohhhh!

Bu baba ocağı atmosferinde, tabii ki her güçlük halledilirdi, memleketin geleceği de...

Ve sen, filesinde sekiz somun taşıyan vatandaş, «Hem genç, hem iyi» lider araya dur. Bak hanım onca güzelmış ki, delegemizin gözleri kamaşıyormuş...

Güzeldi de hanım!

Kraliçe:

Adı, Zehra Özgür'dü. Esmerdi, parantez çeneliydi. Zinde içiydi. Müdürdü. Hem de dedikodusu, gürültüsü, yatırımı pek bol bir müessesede: Sümerbank!

Sümerbank denince, insanın kafasında bütün bir yıkık endüstri canlanıyordu. Neden yıkık? Her şey yıkık da ondan. Müdürdü, hem de astığı astık, kestiği kestik bir müdürdü. Kadınların yüksek mevkilere ulaşması, kadın derneklerinin keyfine gider herhalde. Benim gitmez, Tarihteki kraliçeler hariç!

Bir birikmiş hunharlığı vardır kadının, asırların ezilmişliğinin verdiği... Ezdi mi fena ezer!

Yalnız bu Zehra Özgür ezmiyor du.

Ona Sümerbank Kraliçesi diyorlardı. Senelerden beri de tacını muhafaza ediyordu. Biz duygularımızı bile muhafaza edemiyoruz... Kendine göre silâhları vardı: Bunlardan biri «Ya o, ya ben» di... Yalnız, Zehra Özgür hanımın «Ya o, ya ben» le-ri, İsmet Paşa'nınkilerden etkiliydi. İsmet Paşa'ya, bir tek kere, o da istemiye istemiye: «Aman o değil, sen sen sen» demişlerdi Gülek'e kar-şı. Kraliçeyeyse, günde kırk defa «Aman sen sen sen» diyorlardı... Yalnız bir tek kere «O» dediler hafiften. E karşısındaki, «Petit frère» Demirel Ali'nin sınıf arkadaşığıydı da... «Petit frère» Ali de, bütün Demirelliğiyle sınıf arkadaşının önünde gerilmişti kaleler gibi!

Genel müdürlerin tutumu da şuydu:

— «Ben Zehra hanımı kıramam»...

Ve esmer, hafif parantez çeneli kraliçe, yıkık endüstri devinin malikânesinde, başında taç dolaşmağa devam ediyordu.

Bacım, bu kudreti nasıl elde ettin ki?... De ki, biz ezik hemşirelerin kalkınalım toptan! Biz de kraliçe olalım, kendi çöplüğümüzde!

Nimet ARZIK

— Cevap ver, cevap... Kim bu oğlan?
— Ayol ben ne bileyim? Kendisine sor!

Hayalimizin kadını

Güzel yüzünü görmek âşıklara uğurmuş,
Seni, kurban olayım, hangi ana doğurmuş?
Tenini okşuyorken gözlerim kamaşıyor,
Tanrı ay ışığıyla vücudunu yoğurmuş!...

Kadınların yüzünü kaplayan çizgi, çildir,
Senin iki yanağın fakat öyle değildir!...
O uzun kirpiklerin karışır kaşlarına,
Söğüt yaprağı gibi gözlerin yemyeşildir!...

Billürda bile yoktur derinin berraklığı,
Kardan daha temizdir kollarının aklığı!...
Alevler eritilmiş, kan olmuş damarına,
İşte hep bu yüzdendir gövdenin sıcaklığı!...

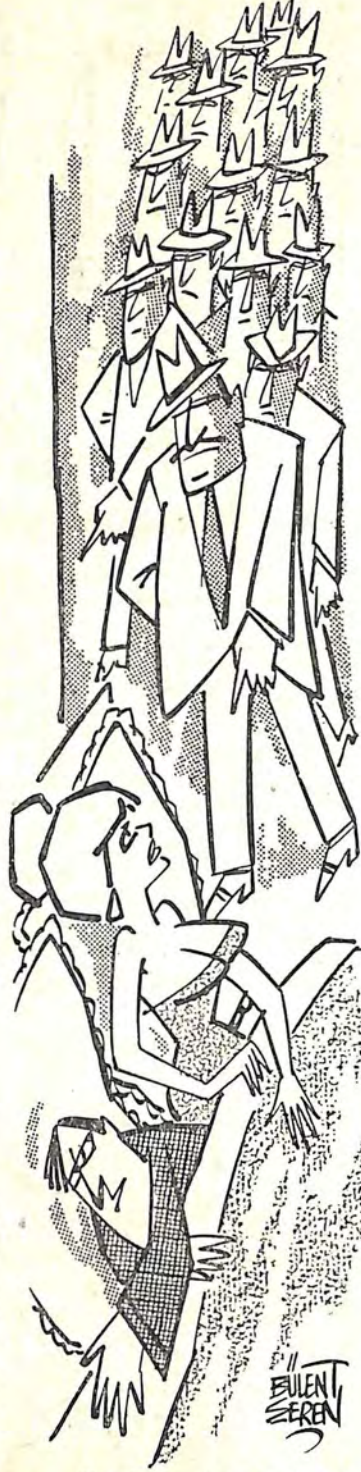
Avucumda kaybolan ellerin ne küçüktür,
Hele ayaklarının lâyrğı öpücüktür!...
O pembe tırnakların birer gonca yaprağı,
Dişlerin birer sedef, saçların bürümcüktür!...

En biçimli bir kadın sana bakarsa eğer,
Kendi çirkinliğini anlar, bahtına küser!...
Venüs'ün heykelini yapan seni görseydi,
Daha baş döndürürdü yarattığı şaheser!...

Zehirden acı bulduk hasretinin tadını,
Fakat seni görmedik, bilmiyoruz adını!...
Yıllarca inatlı bir aşkı yaşat bize,
Gel, ey hayalimizin bilinmeyen kadını!...

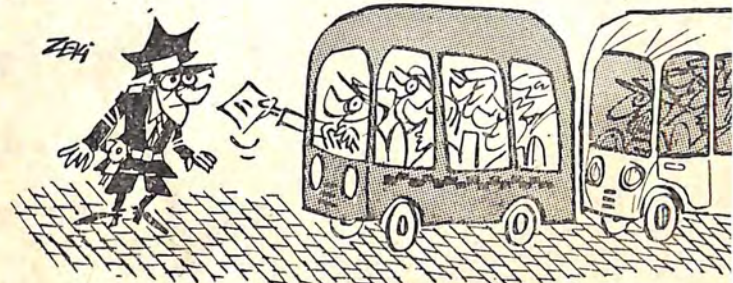
Necdet Rüştü

Kaliforniya'da bir dansözün 14
kocasını varmış. — Gazeteler —

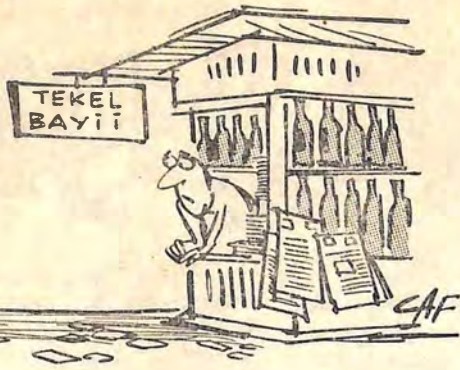

Kocalar — Kim bu herif?

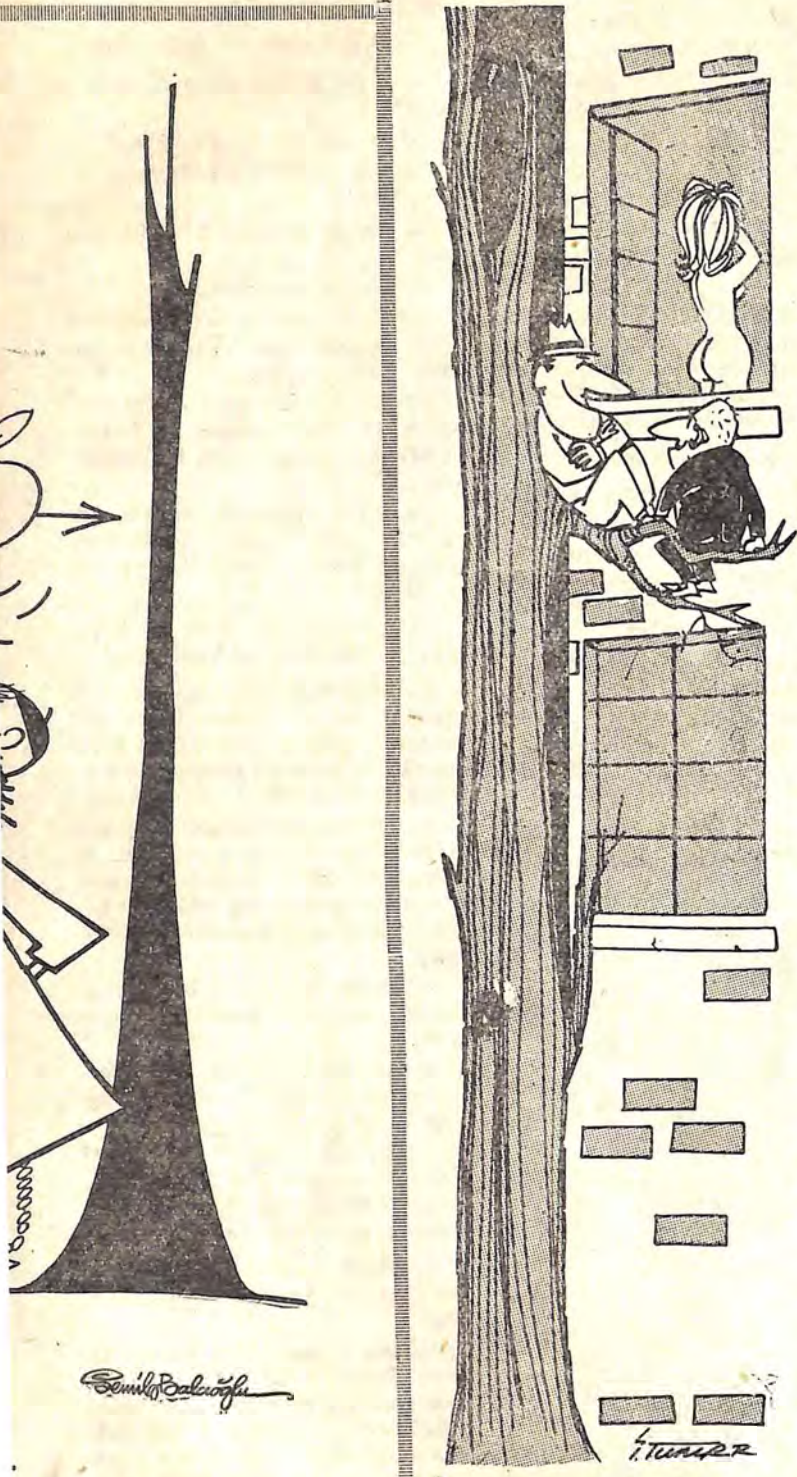
Ehliyetli çalışan 14 minibüs

— Buyrun memur be

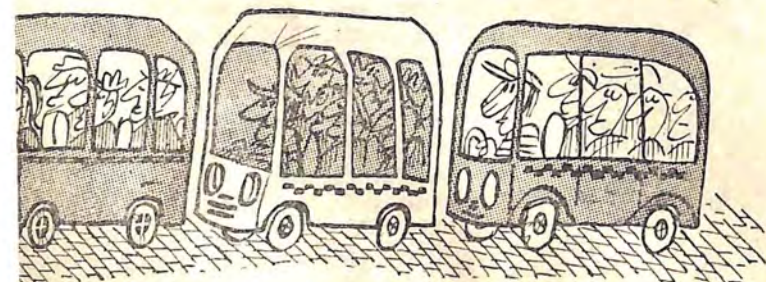

İki röntgenci yakalandı!
— Gazeteler —

— Şükür Allaha, havalar iyi gidiyor!

akalandı.. — Gazeteler —

z hepimiz için!..»

— Yahu, hani bunların etiketi?..

Sonbahar akşamları

Akşam yağmur yağarken camları çize çize,
Bu evde uğramasa hiç kimse semtimize!...
Güneş, kıpkızıl olmuş, batıyorken denize,
Gurubu seyre dalsak, gelsem yanında dize!...

Ne kırılganımda yaş, ne yüreğimde hüznün,
Beni bahtiyar etse baktıkça güzel yüzün!...
Hakikat olduğunu görürsek bu sözün:
Tanrı hükmünü yapsa yıl kadar günümüzün!...

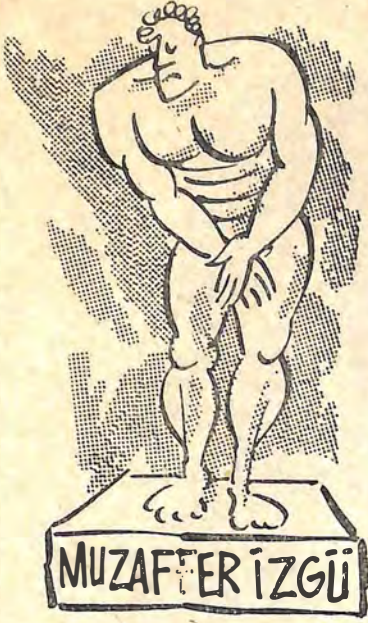
Düşsen beni gönülden ağlatmak hevesine,
Bir şarkını dinlesem, doysam tatlı sesine!...
Sonra lâdes tutuşsak, sorsan bana: Nesine?
Dudağını göstersem, desem: Bir busemine!...

Herkes giden yaz için matemde, kederdeler,
Sonbahar bıçak gibi yüreğimizi deler!...
Desem: Serçeler bile yuvada siperdeler,
Sen de odada gizlen, insin artık perdeler!...

Biliyorsun: Döndürdün kaç ay beni çılgına,
Daha dayanır mı senin ayrılığına?..
Saçların benziyorken bir ipekten yığına,
Başım yatsa kolunun kuş tüyü yastığına!...

Sıcak odada sarsın buğu inik camları,
Ayak ucunda dinsin yüreğimin gamları!...
Yeşil gözlerindedir Necdet'in ilhamları,
Gel!... Sensiz yaşanmıyor sonbahar akşamları!...

Necdet Rüştü

Apollon'un Şeyi...

KOMİSER Zihni efendi'nin emekli olmasına şuracıkta iki yılı vardı. Şans, onu, mesleğin bu son yıllarında bir sahil kasabasına göndermiş, vukuatsız, cinayetsiz, gününü gün ediyordu oracıkta... Kalabalık şehirlerde geçen çileli ömrü, bu şirin beldede dinlenmek için fırsat bulmuştu. Kendisiyle beraber, iki polis ve üç bekçiden ibaretti teşkilâtı. Arkadaşları da sağolsunlar, onun bir dedliğini ikiye etmezler, hattâ âmirliğinden çok, yaşına başına hürmet ederlerdi.

Ama, Ankara'dan aldığı bir yazı, onun bu huzurunu, bu rahatını bir gün içinde bozuyordu. Hele vali de telefonu açıp:

— Sayın Bakan emir verdiler, ben onu bunu bilmem, iki gün içinde Apollon'un şeyi bulunacak, dedikten sonra Zihni efendinin huzuru iyice kaçtı: Telefonu kapadıktan sonra, tekrar yazıyı ele aldı. Kâğıtta, «İlçeniz Yukarı mahallesi, 17 Sokak, 26 No. lu evde ikâmet etmekte olan Ramazan Kaytan, tarihi eserler kaçakçısı olarak burada yakalanmış olup, otelde yapılan araştırmada bir adet Apollon heykeli bulunmuştur. Heykel, Müzeler Müdürlüğü tarafından tetkik edildiğinde, heykelin antik çağa ait çok kıymetli bir eser olduğu anlaşılmıştır. Yalnız, bu şahane heykelin erkeklik uzvunun koparılmış olduğu yine teknik uzmanların raporlarından anlaşılmıştır. Adı geçen şahsın evinde bu uzvun aranması, orada bulunmadığı takdirde, bu baha biçilmez heykelin hakiki değerine kavuşabilmesi için bütün imkânların kullanılarak tahkikatın derinleştirilmesi, uzvun behemehal çok acele olarak bulunması...» Not: Uzun, tahminen on santimetredir.»

Komiser Zihni efendi:

— Al başına sırmalı heybeyi, dedi. İşin yoksa koskoca şehirde Apollon'un on santimlik şeyini ara...

Polis arkadaşlarını çağırdı, onlara da vaziyeti anlattı. Gülmek mi lâzım, ağlamak mı, bilemediler. Gerçek olan birşey varsa, o da ne yapıp yapılacak, Apollon'un şeyi bulunacaktı. Hele bizzat vali de bu önemli işle ilgilendikten sonra...

Komiser Zihni efendi, hâkimden aldığı arama kâğıdıyla Ra-

mazan Kaytan'ın Yukarı mahal-
ledeki evinin kapısına dayandı.
Kapıyı bir genç kız açtı:

— Ne istiyorsunuz? diye sor-
du.

— Arama yapacağız.

— Neyi arayacaksınız?

Nasıl söylesindi Zihni efendi
bu genç kıza, Apollon'un şeyini
arayacağız, diye. Onun için:

— Babamı çağır kızım, dedi.

— Babam evde yok, annem
var.

— Öyleyse anneni çağır!

Yaşlı bir kadın kapıya gelirken,
Zihni efendi çoktan dalmış-
tı içeriye.

— Hayrola polis efendi? dedi
kadın.

— Sizin Ramazan isminde bir
oğlunuz var mı?

— Var...

— Pekiyi, buraya hiç Apollon'
un şeyini bıraktı mı?

— Neyini?

Gel de söyle şimdi... Zihni e-
fendi, başını öbür yana çevire-
rek:

— Sizin oğlunuz topraktan ka-
çak olarak çıkardığı heykelin şe-
yini buraya saklamış.

— Nesini ayol?

— Hani şeyi işte... Bamyasını,
yâni senin anlayacağın, sünnet e-
dilen şeyini!

— Tövbe tövbe, dedi yaşlı ka-
dın. Bu da mı gelecekti başımı-
za?

Genç kız sordu:

— Neyi arayacaklarımış anne?

— Sen sus kız, diye yaşlı ka-
dın payladı onu. Vallahi polis e-
fendi, Ramazan evi terkedeni tam
bir yıl oluyor, adımını atmadı bu
bir yıl içinde.

Zihni efendi, evin sağını solu-
nu araştırdıktan sonra:

— Kusura bakma hemşire, ne
yaparsınız, vazife... dedi.

O günün akşamı, yine açtı vali
telefonu:

— Nasıl, bulundu mu Apollon'
un şeyi? diye sordu.

— Arıyoruz efendim, dedi Zih-
ni efendi.

— Bana bakın, böyle mühim
bir şey masa başında aranmaz.
Bütün teşkilâtınızı seferber ede-
cek ve Apollon'un şeyini bulacak-
sınız. Bakanın kat'i emri var!...

— Başüstüne efendim...

Komiser Zihni efendi, telefonu
kapadıktan sonra:

— Ah ulan, ne de güzel yaşı-
yorduk şuracıkta, nereden çıktı
başımıza Apollon'un şeyi? diye
kendi kendine söylendi.

Bekçilerine varıncaya dek gö-
revlendirdi. Hepsi, dört koldan
kasabayı arayacaklar, Rama-
zan'ın konuştuğu kişileri sorguya
çekeceklerdi. Sorguya çekilenler-
den biri:

— Vallahi ben, Ramazan'ın ar-
kadaşı Bahri'nin elinde ona ben-
zer bir şey görmüştüm. Ama, A-
pollon'un şeyi midir, değil mi-
dir katiyetle söyleyemem.. deyin-
ce Zihni efendi, bekçi Hıdır'ı
Bahri'nin evine yolladı. Bekçi Hı-
dır, kapıyı açan kocakarıya:

— Bahri evdedir? diye sordu.

— Yok, dedi kocakarı. N'ola-
cak?

— Gumserim çağırıyordu.

— Ne yapacakmış kumser e-
fendi onu?

— Apullu'nun gamışı sizdeymiş
de!

— Hangi Apullu'nun?

— Ne biliyim bacım, gumserim
öyle dediydi. Her yeri aradık, ga-
mı şizizin evdeymiş!

— Bizim evde kımız çok bek-
çi efendi. Dur istersen bir kucak
getireyim sana, beğen beğendiği-
ni al!

— O gamışdan deel bacım. Bu
gamış başga gamış. Apullu'nun
gamışı, hani şu şeyi olur ya er-
keklerin...

Bekçi Hıdır eliyle işaret eder
etmez, kocakarı hiddetlendi:

— Bana bak bekçi efendi, sen
burayı Löküs Nernin'in evi mi
sandın? Allahın gâvurunun şeyi-
nin işi ne burada? Gidin de siz o-
nu turistik otellerde arayın!

— Ne gızıyon bacım, ben saa-
ganun namına soruyom. Bu ga-
mışı da ganun nanına arıyom.
Hem sen yannış annadın. Bu ga-
mış, cansız gamışmış, daşdan-
mış...

— Taştan mı? Ayol hiç taştan
kımız olur mu, güldürme Alla-
sen...

— Ben de bilmiyom ki, ne ce-
nabet olduğunu. Gumserim daş-
dan diyo!

— Git bekçi efendi git, şimdi
tepemi attıracağın, kumserin-
den de başlayacağın, kımızın-
dan da, senden de ha!...

— Bizim ne kabiyetimiz vaa,
bu daşı tee Angara'dan isdiyo-
laa...

Kocakarı kapıyı çarparak ka-
pattı. Bahri, yarım saat sonra
kahvenin birinde tavla oynarken
yakalandı ve karakola getirildi.
Fakat üzerinden, Eskişehir taşı-
yla yapılmış iri ağızlık çıkınca me-
sele anlaşıldı.

O gece komiser Zihni efendi
kâbuslar içerisinde uyudu. Rü-
yasında hep kımız gördü. Yüz-
lerce, binlerce Apollon kımızı.
Gece yarısı uyandı, bir daha da
gözüne uyku girmediydi. Karısı:

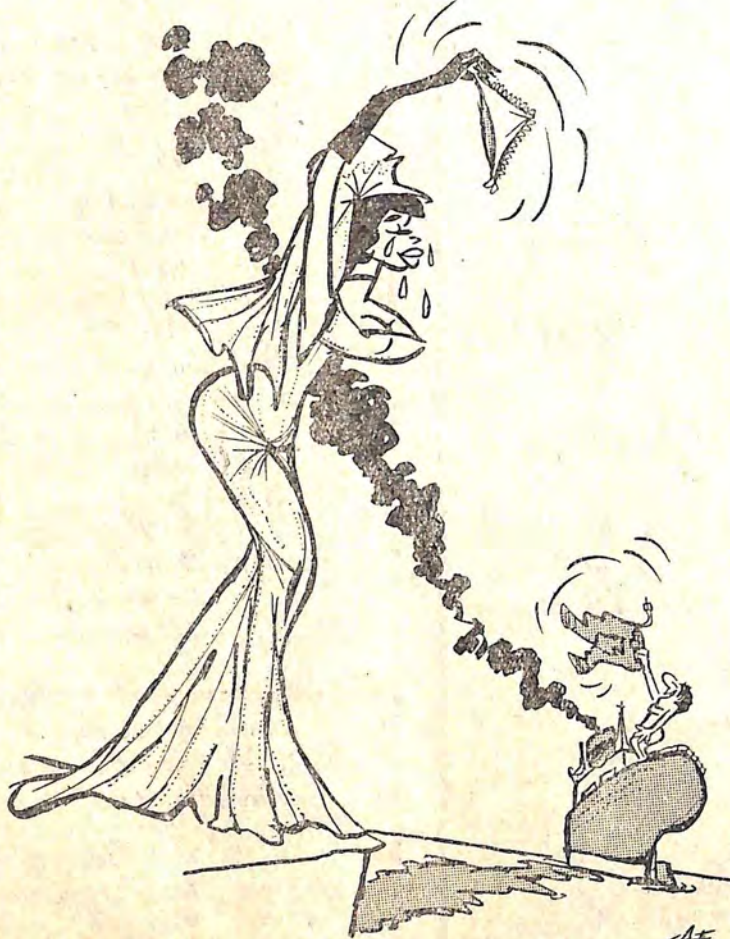
— Hayrola efendi, ne derdin
var? diye sordu.

— Sorma hanım sorma, dert
büyük, dedi, Apollon'un şeyini
bulamadık.

— Hangi Apollon'un şeyini?

— Bi gâvur heykelinin bamyası...

Avrupa'ya damat ihraç edeceğiz!.. — Gazeteler —

Vedâlaşma!

— Heykel bamyası mı? İlâhi efendi, hiç bi bamyaya için uyku kaçırılır mı?

— Nasıl kaçırılmaz hanım, şayet ben uykumu kaçırmazsam, onlar beni kaçıracaklar!

— Nereye?

— Nereye olacak, Şemdinli'ye, Karaköse'ye...

O dakikadan sonra kadının da gözüne uyku girmedi.

Sabahleyin yine sorgular başladı, yine kazının yapıldığı yer araştırıldı, hattâ eskiden antikacılık yapan bir adamın evi basılıp arandı. Yok, yok, yok... Apollon'un şeyini ne gören vardı, ne de bilen... Öğleden sonra tekrar vali telefonu açınca Zihni efendinin etekleri iyice tutuştu.

— Aman arkadaşlar, siz bilirsiniz, dedi polislere.

— Vallahi komiserim aramadık yer bırakmadık, yok, dediler.

Zihni efendi, o gece eve sendeliyerek gitti. Karısı:

— N'oldu, bulamadınız mı Apollon'un şeyini? diye sordu.

— Yok, yok!... diye inledi Zihni efendi.

Karı koca yemek bile yemediler. Uyku saati gelip geçtiği halde hâlâ kederli kederli düşünüyordular. Bir ara kadın:

— Buldum!... diye bağırdı.

— Neyi? diye sordu Zihni efendi.

— Çaresi.. Biz yapacağız.

— Kim?

— Sen taşını bul gel, gerisine karışma.

Zihni efendi, acele acele giyinip karanlık yollara düştü. Harabelerin bulunduğu yerden küçük bir mermer parçası aldı geldi. O gelinceye kadar, becerikli karısı, çekici, keskiyi, törpüyü hazırlamıştı.

— Şimdi geç karşıma bakalım, dedi kocasına.

— Tüh tüh tüh... Bu yaştan sonra bu da mı gelecekti başımıza?

Kadın elindeki kurşun kalemle mermeri işaretledi. Sonra başladı keskiyle oymağa... Arada bir Zihni efendi, önüne bakıyor:

— Şuradan da al, şurayı biraz daha yuvarla, diyordu karısına...

Gün ışıırken, Apollon'un şeyi «Made in Zihni» olarak hazırlanmıştı. Kadın:

— Al götür postala şimdi, dedi.

Komiser Zihni efendi paketi yapmadan evvel, mermeri bir güzel çamura bulayıp, sanki top rak altında kalmış hissini verirdi. Sonra bir yazı hazırladı:

«Apollon'un şeyi, kaçak kazının yapıldığı mahalden üçyüz metre doğudaki bir çınar ağacının dibinde, tepesi yukarı gelmiş olarak bulunmuştur. Saygıyla arz ve takdim olunur efendim.»

Bu paketin gönderilmesinden bir hafta sonra Zihni efendi, gazetelerde heykelin resmiyle beraber şu yazıyı okudu:

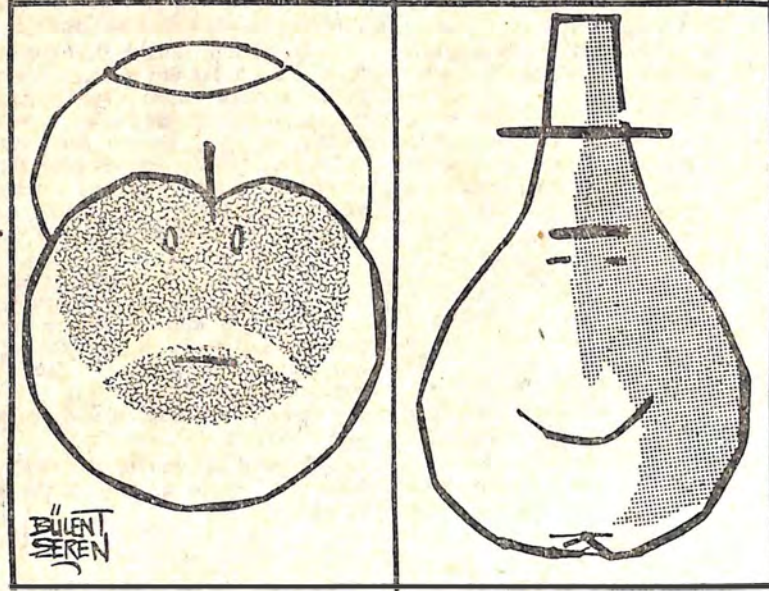
«Apollon heykelinin sünnetli oluşu, arkeoloji profesörlerini derin derin düşündürmektedir!»

Muzaffer İZGÜ

— Haniya yok mu başka çöpü olan, gidiyorum ha!...

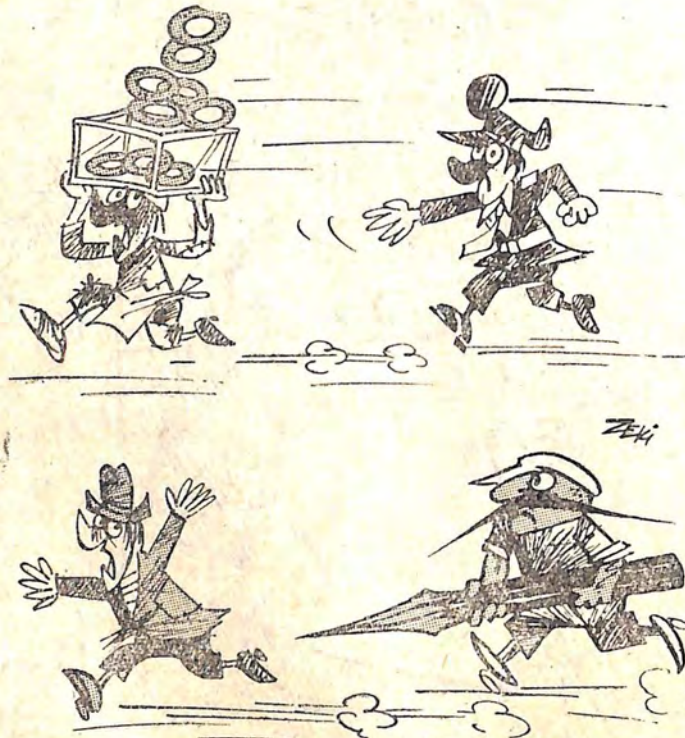
Diyanet İşleri Başkanı Elmalı görevinden çıkarıldı...

ELMA DERSEM ÇIK...

ARMUT DERSEM ÇIKMA!

Belediye simitçilerin peşini bırakmıyor.. — Gazeteler —

Peşimizdekiler!

Kaynana!

İki arkadaş konuşuyorlardı.

— Fernand'a birşeyler oldu azizim! Dün yanan eve girmiş ve kaynanasını kurtarmış biliyor musun?

— Vallahi, bugünlerde kimse ne yaptığını bilmiyor!

Bodrum

Boşanmak için müracaat eden adama hâkim sorar:

— Kızınızın sizi sevmediğini nasıl anladınız?

— Geçen seneydi hâkim bey! Bodrumun merdivenlerinden aşağı yuvarlandım!...

— Sonra...

— Karım bana sadece: "Gaston aşağı inmişken bir kova kömür getir!.. diye seslendi.

Kör

İhtiyar kadın her sabahı yolu üzerindeki kör dilenciye para verirdi. O sabah bir yerine iki kör dilenci görünce şaşırıp, dayanamayıp sordu:

— Ne o? Şimdi de iki kişi mi oldunuz?

— Bir kaç günlüğüne madam!

— Nasıl oluyor? Anlıyamadım?

— Ben işimi ona devredeceğim, şimdi müşterileri tanıtıyorum!

Kitap

Cep lırsızı hatıralarını yazıyordu. O'nu gören arkadaş çok şaşırıp:

— Bunları nasıl yayımlayacaksınız?

— Tabii cep kitabı olarak!

Odun

Robert papaza günahı çıkartmağa gitmişti:

— Papaz efendi, dedi altı çeki odun çaldım!

Papaz azıcık sağır;

— Ne dedin? On çeki mi? diye sordu.

— İsterseniz öyle olsun, bu gece dört çeki daha alırım!

Milyarder

Amerikalı yıldız namzedi ateş püskürüyordu. Ziyafete gelen arkadaşına olayı şöyle anlattı:

— Geçenlerde bir milyarderle tanıştım. Bana evlenme vaad etti, ve sonra caydı. Ben de dava açtım, on milyon dolar tazminat istedim,

— Desene işin iş! dedi arkadaşım.

— Hiç de zannettiğin gibi olmadı, herif benimle evleniyor!..

Acayip yer

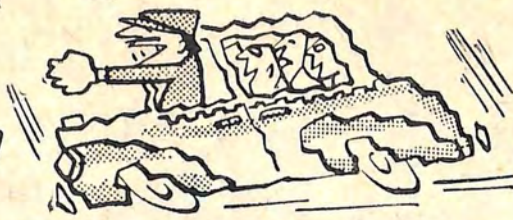
Bir Merihli dünyaya yaptığı seyahatten dönmüştü. Arkadaşları hemen etrafını aldılar. Dünyaya ve dünyalılar hakkında bir sürü soru sordular.

— Dünya fena değil arkadaşlar! dedi Mars'lı. Yalnız aklımın almadığı bir dalga var. Orada, adı kilise...

— Evet sonra?...

— İşte oraya bir gün bir genç kız ihtiyar bir adamla kolkola girdi. Yarım saat sonra dışarı çıktığında kolunda genç, yakışıklı bir erkek vardı!...

KABAHAT Hükümette!

VEDAT SAYGEL

HEPİMİZ birden:
— Hop! diye bağırınca, şoför freni kökledi. Allahtan zamanında kökledi de öndeki arabanın üstüne çıkmaktan kurtulduk.
Arka koltuktan fırlayıp, debriyaj pedalının üstüne düşen bizim oğlanı eşime iade ederken:
— Tüh ulan, diye öndeki arabanın şoförüne verdi veristirdi! Size ehliyet verenin de, direksiyon başına koyanın da...

Trafik karışıklığı içinde kendine bir yol bulup, yeniden dayandı gaza!

Arabaya bindiğimizden beri, bu dördüncü «Hop» çekişimizdi. Her seferinde de biz «Hop» demiş, o da «Zımk» diye durdurmuştu arabayı! Ama arada olan bizim iki yaşındaki oğlana olmuştu. Dört «Hop» ta, dört kere ön tarafa uçmuş, birinde önde oturan yolcuların birinin plânjonu ile tutulmuş, ikisinde kendisini debriyaj pedalında bulmuş, bir keresinde ise, direksiyonun üstüne oturmuştu. Hattâ âniden kucağında bir çocuk bulan şoför müthiş bozulmuş:

— Millette ahlâk merhamet kalmadı ağa, diye ağzını açmış, gözünü yummuştu. Ulan kasla göz arasında kim dünyaya getirdi de, kucağıma bırakıp tüydü bu veledi?

Neyse aramızda çabucak bir nüfus sayımı yaptık da, bizim aileden bir kişinin eksik olduğunu ispatlayıp, çocuğumuzu aldık.

Yirmi yirmibeş metre gittik gitmedik, koro halinde bir «Hop» daha çektik. Sınirleri iyice bozulan bizim şoför:

— Yok aga, bu şartlar altında ben araba kullanamam, diye bıraktı direksiyonu.

Kucak kucağa sığışmaya çalışan arabanın içindeki sekiz kişi, birbirimizin yüzüne baktık. Eşim:

— A, a, a, dedi. Ayol biz senin arabana zorla binmedik, sen bindirdin bizi... Milleti yol artasında bırakmak yakışır mı?

Şoförün kimseyi duyacak hali yok. Bir, öndeki arabaya kıl payı duran kendi arabasının tamponuna bakıyor, bir de ellerinin arasında duran başını iki yana sallıyor.

Yanıdakilerden biri:
— Neyse boşver, dedi, geçmiş olsun. Gene ucuz atlattın sayılır.

Bizim şoför, «Hop» deyip, önündeki arabalara çarpmasını önlememize bozuluyor olacak ki:

— Yesin için sizlere dua etsin, diye dövünüyor da dövünüyor. Hani güzel hatırlarınız olmasa namusum hakkı için arkadan girer, önden çıkar, gene yoluma devam ederdim! Ama cânı gönülden «Hop» deyişleriniz yok mu, işte o frenliyor insanı!

O öfkeyle direksiyonu sola kırıp, gaza bir yumuluş yumuldu, solumuzdan geçmeye çalışan arkamızdaki araba zar zor mucize kabilinden durdu! Bu sefer koro halinde:

— Hay size ehliyet verenin de... diye biz söylenmeye başladık.

Bizden cesaret alan şoför:
— Nasıl, kızmakta haklıymışın değil mi âbiler? diye sordu. Allah için siz söyleyin. Bu şartlar altında direksiyon sallanır mı bu şehirde?

Şoförün yanındaki bize dönüp:

— Hakikaten arkadaş haklı, dedi. Hani şu trafik sıkışıklığında değil araba kullanmak, yaya dolaşmak bile bir hüner! Şehirde güya Trafik

Müdürlüğü var, trafikle uğraşan yok.

— Yok âbi, haksızlık etmiyelim, dedi şoför. Zavallı üç beş trafikçinin elinde ne var ki yapısın? Bu memlekette hükümet var mı, yok mu? Sen ona bak. Şöyle doğru dürüst bir hükümet olsun, resmi giyinmemek şartıyla çıksın belli başlı caddelerde nöbet tutsun, sağlayanın ehliyetini alsın, sollayanın plâkasını söksün, olur olmaz yerlerde durup yolcu indiren bindirenlerden çok ağır cezalar kessin, bak trafik sıkışıklığı diye bir şey kalır mı memlekette?

Sözü biter bitmez bir sağ yaptı, bir sol yaptı, âniden bir durup kalktı, arabanın sarsıntısı, yanımdaki ihtiyarın da öne fırlamasıyla, arka ve ön sıralarda oturanların sayısını 4-4 yaptı.

Ön sıranın yeni yolcusu, şoförün yanına sığışmaya çalışan ihtiyar:

— Ah evlâdım ah, dedi. Başımızda doğru dürüst bir hükümet olsa, sabah karanlıklarında böyle yollara mı düşerdim? Geçen kişi ev tuttuk, sağlam bir tek penceresi yok. «Eh» dedik kendi kendimize, «Camları biz yaptıralım, sonra kiradan keseriz. «Taktırdık camları, parasını da kiradan kesip, kalanını ev sahibine tosladık. Ev sahibi, «Evde yapacağınız masrafları ben kabul etmem» diye bir protesto çekti mi bize! Ne yapacağımızı, kime danışacağımızı şaşırdık. Bu sırada yağışlar da başlayıp, evin içini yağmur suları da kaplamasın mı?... Tam bir yıldır biz ev sahibiyile uğraşıyoruz, ev sahibi bizimle!...

— Kabahat hükümette, dedi şoför. Kimsenin işiyle gücüyle uğraştığı yok ki!

Bu hükümet konusu, hepimizi birbirimize akraba gibi kaynaştırırmıştı. Kazara biri ağzını açıp da:

— Nasırını, diyecek olsa, geri kalkanlarımız hep birlikte:

— Kabahat hükümette birader, diyorduk, bir vatandaşın küçüklük nasırıyla başa çıkamayan hükümet mi olur yâni?

Konuştukça, daha da ısındık birbirimize. Artık aramızda ayrı gayrı yok. Sanki araba hepimizin evi, bizler de aynı âilenin insanlarıyız.

Biri, arabaya binmek için elini kaldırdı, şoförden önce biz atıldık:

— Gelsin, gelsin.. Birazcık sıkışsaksak, şu vatandaş da alırsın.

Vatandaş alıp gazladık. Şoförümüzün bozukluğu da haklı olarak devam ediyor.

— Hükümet, işinin ehli olsa, bu arkadaş neden saatlerce taşıt beklesin, değil mi âbiler?

Âbiler, ablalar, hep birlikte cevap veriyoruz:

— Tabii canım, kabahat hükümette... Kimse keyfinden yol kenarına dikilip durmaz... Sen hükümet olarak, «Vatandaş niçin burada bekliyorsun?» diye sor bir kere bakalım. Bir arkadaşını bekliyorsan, arkadaşını bul getir, taşıt bekliyorsan...

Şoför devam ediyor:

— Boş bir taşıt bul getir, değil mi âbiler?

Yeni binen de çabucak bize uyumuştur:

— Bu hükümet, zaten işini bilmediği için çabucak gözden düştü ya, dedi. Efendi, yuvan dağılıyor da bir büyük olarak araya girip, «Durun bakalım, geçimsizliğinizin sebebi nedir?» diye sorduğu yok. Böyle hükümet mi olur?

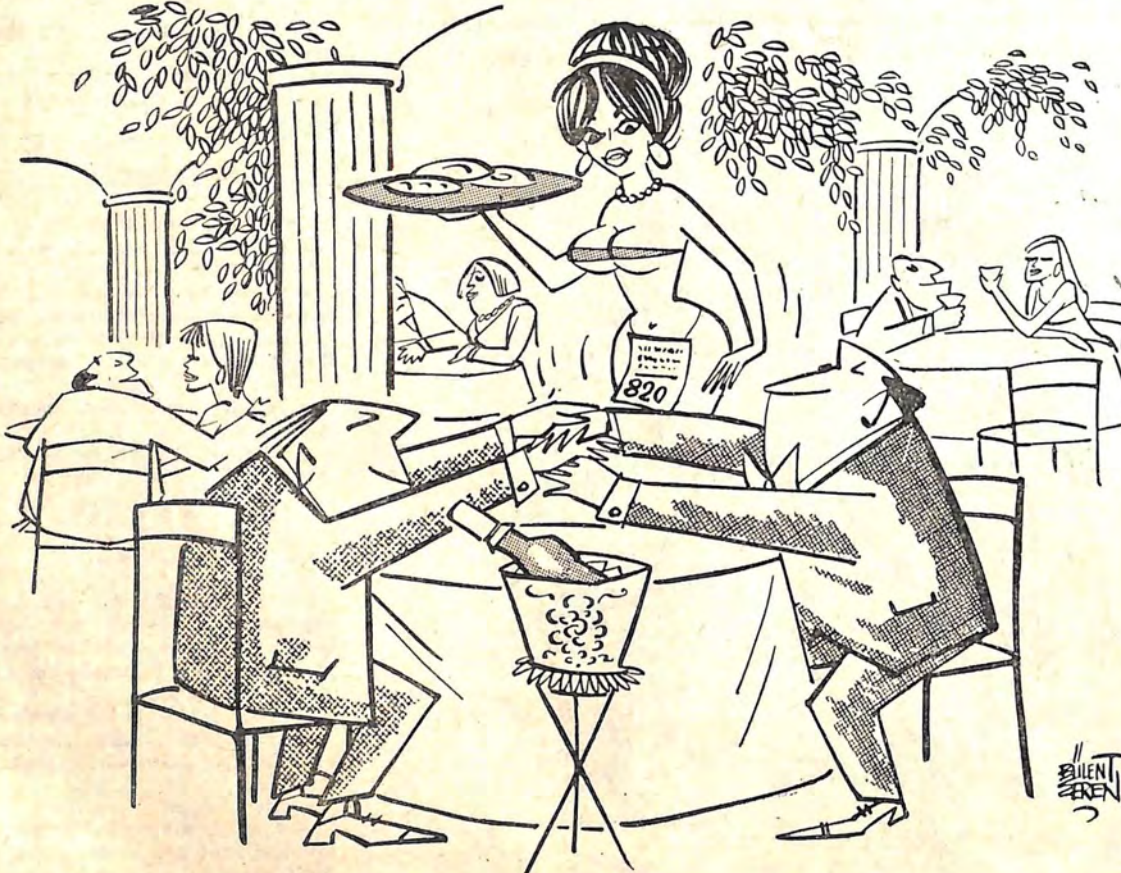
Yeni binen henüz sözünü bitirmede lastik bir gülmeliş gülmeli, arabanın kaldırımdaki dükkânlardan birine girmesini şoför güçlükle önledi. Yeniden dünyaya gelmiş kadar rahat, arabadan inerken, şoför:

— Namussuzum böyle hükümet olmaz âbiler, diyordu. Ne stepne var, ne takım... Ulan burada da lastik gümlenilir mi be!

Sekiz yolcu, sekizimiz de bir başka araba bulmak için başımızı alıp giderken, sekizimiz de birbirimize şöyle söylüyorduk:

— Hakikaten kabahat hükümette birader. Çekeceksin böyle itleri bir köşeye, «Beşten fazla yolcu almanın yasak olduğunu bilmiyor musun ulan?» diyeceksin, «Âni sağlayıp sollamaların, durup kalkmaların trafik kurallarına aykırı olduğunu bilmiyor musun?» diyeceksin. «Hani senin stepnen?» diye soracaksın. Bunlara usulüne uygun cevap verdi, nee âlâ. Cevap veremedi mi? Alacaksın ehliyetini, doğduğuna pişman edeceksin iti! Millet canını sokakta bulmadı birader. Yük mü taşıyorlar, insan mı?... Eee, bu kadar da vur-dum duymaz hükümet olmaz ki!

Vedat SAYGEL

— Vallahi olmaz... Hesabı ben göreceğim!

AK BABA

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ : .

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiati : 100 kuruştur.

CEYMİS BONT

6

SUZELİ
KİM?

BAYAN YONT
ADINA BİR BAVUL
GELDİ...

KOY ŞURAYA...
BAYAN YONT ŞİM-
Dİ AŞAĞIYA
İNİYOR!

SİĞSA DA, SİĞMASA DA
SİĞDİRMİŞLARDIR İSTE!

"CEYMİSBONT,, OKU-
YUCULARI, BAVULUN
İÇİNDE NE OLDUĞU-
NU ANLAMISLARDIR HER-
HALDE?..YOK.YOK. "NASIL
SİĞAR AMA?,"DEMEYİN!

BONT
HALA
BAYGIN!

YONT, ÜZÜNTÜSÜN-
DEN, NE BAVULU,
NE DE UŞAĞIN EL
AÇIŞINI GÖRÜR!

NEREYE
HAMFENDİ?

NEREYE
OLURSA!

BONT BAVULUN İÇİN-
DE SAYIKLIYOR:

GİTMekten
VAZGEÇTİM...
OTELE DÖNÜN!

SUZİİİ!

SESİN
DERİN-
LERDEN
GELDİ-
Ğİ NA-
SIL DA
BELLİ!

SUZİ YONT, İÇİNDEN BİR SESİN KENDİ-
SİNE SESLENDİĞİNİ ZANNEDER HALBU-
Kİ SES, BAVULUN İÇİNDEN GELİYOR!..

SUZİ, SEV-
GİLİM!..

VAY TERBİ-
YESİZ, VAY!..

SUZİ YONT, UŞAĞIN
LAF ATTIĞINI ZAN-
NEDER.

KİMMİŞ
TERBİYE-
SİZ?..

NERDE-
SİN BONT?

NERDE-
YİM YONT?

OOO... ŞU SEN
ŞAKRAK DENEN Dİ-
Şİ İYİ BAĞLAMIS SE-
Nİ!..

TERBİYESİZ
KİMMİŞ, ANLA-
YALIM YANİ!..

YONT'UN AŞ-
KI, KISKANÇ-
LIĞINI BASTI-
RIR...VE BONT
TU BAĞLARIN-
DAN KURTA-
RIR...

BEYFENDİYLE
İKİ BAY KONUŞ-
MAK İSTİYOR!

ÖNCE BENİM KONU-
ŞACAKLARIM VAR
BEYFENDİYLE...

SİVİL POLİS...
ÜSTÜNÜZÜ ARA-
YACAĞIZ!

NE MÜNA-
SEBET?..

BU SIRADA İKİ BAY
BONT'UN ÖNÜNÜ KESER!

HAFTAYA=
İFADE!

— 19 —

Sırlıklam elbisesinin yamalarının ucundan akan sularla belli değildi Selâhattin'in fakirliği... Üç gündür boğazlarından, borç alınan kuru ekmekten başka bir şey geçmeyen Selâhattin'in belli değildi fakirliği... Gözünden akan yaş bile onun fakir olduğunu ispat etmiyordu... İlâki ilmühaber lâzımdı... Resmî fakirlik belgesi!...

Memurun, hiddetli sesi duyuldu: — Haydi çekil oradan be, git ilmühaber al gel!...

Fakirliğin, parasızlığın, ıslaklığın tesiriyle daha da üşüdü, daha da ürperdi. Karısının yanına gitti.

— İlmühaber lâzımmış Mediha, dedi.

Kadının gözleri sulandı, ağlamağa başladı. Üstünün ıslaklığı, Ayhan'ın yorganını da ıslatmıştı. Çocuk, kendinde değildi artık.

— Git herif, kop git, bul muhtar, al ilmühaber. Ben buracıkta beklerim seni, dedi.

Selâhattin, yağmurun kucasına attı yine kendini.

— Bu muydu yaşamak, bu muydu insanlık? diyordu. Ve bağırarak, haykırmak istiyordu.

— Neyiz, biz neyiz?...

Mahalleye nasıl geldiğini bilmiyordu. Kahveye koştu. Muhtarın hayvan pazarına gittiğini söylediler. Hayvan pazarına koştu. Gelmedi, dediler. Muhtarın kaynının terzi dükkânına koştu. Oradaydı muhtar.

— Sıçana dönmüşsün Selâhattin, dedi.

Selâhattin'in konuşacak hali yoktu. Saçlarından akan sular, kulaklarının içine, gözlerinin içine dolmuştu...

— İlmühaber, fakirlik ilmühaber, diye inledi.

— Nolacak?

— Çocuğa hastanede baktıracağım.

— Kâğıt al gel!...

Ceplerini karıştırdı. O cebine soktu bu cebine soktu ellerini. Bir on kuruşluk bulup çıkardı. Terzinin çirâğına vererek, bir kâğıt aldırdı...

Eline resmî fakirlik kâğıdını alan Selâhattin koşturmağa başladı sokaklarda... Hastaneye geldi, karısını buldu. Kapının yanındaydı karısı.

— Niye buraya geldiniz? diye sordu.

Kadın cevap vermedi. Neden sonra dudakları titreyerek konuştu:

— Birisi buradan çıkın dedi bize...

Selâhattin muayene yapılan odalara koştu. Kimsecikler yoktu. Kaşıya sordu.

— Poliklinik bitti, dedi kapıcı.

— Ya bu çocuk?

— Yarın gel!...

— Ama ateşi...

— Yarın gel!...

— Ya ölürse?...

— Yarın gel!...

— Acıyın kardeşim. Biz de insanız. Şu rezilliğime bakın!

— Doktorlar gitti bile.

— Aman kardeşim!...

— Sen ne lâf anlamaz adamsın be?

Selâhattin oracığa çıktı. Başını ellerinin arasına alarak:

— Pis dünya, rezil dünya!... diye bağırdı.

Kapıcı hırsla:

— Kime pis diyorsun? dedi.

Mediha araya girdi:

— Sana demiyor aғam, sana demiyor. Talihine diyor...

Yatırdılar geri çocuğu arabaya... Karı koca, soluya soluya sucuk gibi yağmurun altında evin yolunu tuttular...

Ayhan, o gece yine ateşler içerisinde yattı. Ara sıra uyanıyor, su istiyordu...

Sabahleyin yağmur dinmişti. Selâhattin arkasına bindirdi çocuğu. Her taraf vıcık vıcık çamurdu. Serin bir rüzgâr yalıyordu yüzleri. Hastaneye geldiklerinde muayene başlamamıştı daha. Kaydettirdiler, fişlerini aldılar... Sıra kendilerine gelince, içeri girdiler. Hastabakıcı:

— Sen necisin? diye sordu Mediha'ya...

— Anasıyım, dedi ve Ayhan'ı gösterdi.

Hastabakıcı kolundan tutarak:

— Haydi bakalım, dışarda bekle, diye azarladı.

Kadının içi içine sığmıyordu dışarda. Ne demişti acep doktorlar, ne dert bulmuştu beş yaşındaki Ayhan'cığında? Karnından mıydı derdi, başından mıydı?...

— Soy!... dedi doktor Selâhattin'e.

Selâhattin çocuğun üzerindeki eski ceketi çıkardı. İçinden, karısının geçen yıl tekrar, söküp tekrar ördüğü kazağı çıkarınca:

— Çabuk be!... diye bağırdı doktor.

Elleri titredi Selâhattin'in. Düg-

meyi çözeceğine ilikliyordu. Hemşire kız yardım etmese, imkânı yok soyamayacaktı. Çocuk tamamen soyununca, incecik tüy gibi bir vücut çıktı ortaya.

— Nesi var bunun?

— Başı yanıyor efendim.

— Kaç gün oldu?

— Dört.

— Niçin daha evvel getirmedin?

— Dün getirmiştım. Fakirlik ilmühaberi için...

Doktor yine gürlledi:

— Yeni çıktı bu ilmühaber modası da. Mademki bir tek ikibuçuk liran yok, adamım diye ne gezersin be?...

Selâhattin cevap vermedi. Doktor yine çalimlı çalimlı konuştu:

— Nerede oturuyorsunuz?

— Hürriyet mahallesinde.

— Gecekondu mu?

— Evet.

— Tabii... Ne olacak? Pislik, az gıda, bakımsızlık...

Sanki bütün kabahat Selâhattin'indi. Fakirlik de onun kabahatiydi, az gıda da onun kabahatiydi.

— İş işten geçince alır gelirsiniz...

Çocuğun önce kalbin, sonra sırtını dinleyen doktor, elindeki dinleme aletini masanın üzerine attıktan sonra:

— Giydir, dedi.

Selâhattin çocuğu glydirmeğe çağırıyordu. Doktor:

— Bana bak!... Şimdi bir iğne yapıyorum. Her gün bunlardan bir tane vurduracaksın. İki kutu da hap var. Birini yemeklerden evvel, birini de sonra verin...

— Pekiyi efendim.

Doktor sırttı:

— Haydi bakalım, al bu reçeteyi

de eline, hangi eczaneye yutturabileceksin ilmühaber dalgasını görelim.

Selâhattin'in dişleri kilitlenmişti. Bir açsa ağzını, evet bir açsa... Aklına ne gelirse, ağzına ne gelirse söyleyecekti, ama konuşamıyordu. Dışarı çıktı. Mediha kapının önündeydi. Heyecanla sordu:

— Ne dedi doktor?

— İlâç yazdı.

— Neymiş hastalığı?

— Söylemedi.

— Niye sormadın?

— Yürü avrat, yürü...

Hastane arkalarında kalmıştı...

— Hiçbir şey söylemedi mi doktor?

— Pislik dedi...

— Daha dört gün evvel yıkadık ya leğende.

— Az gıda dedi.

— Çorba içiriyoruz ya...

— Bakımsızlık dedi.

— Gözünün içine bakıyoruz ya...

— Bilmem ki avrat, bilmem ki...

— Pekiyi demedin mi biz fakiriz diye, bu kadar bakabiliyoruz diye...

Acı acı güldü Selâhattin:

— Fakirliğime kızdı, dedi.

— Niye kızıyor musun? Esas bizim kızacak hâlimiz varken...

Dört yol ağzına gelmişlerdi. Selâhattin sırtındaki çocuğu karısının sırtına yükledi:

— Siz şimdi eve gidin, ben şu ilâçları sorup geleyim eczaneye, dedi.

— Çabuk gel herif.

Kadın, çocuğun yanlarını yorganla bastırıktan sonra sordu:

— İlâcı neyle alacaksın?

— Bilmiyorum.

— Fikretgilden borç alalım.

— Sakın ha!...

— Ya?...

— Bilmem.

İkisi de sustular. Selâhattin elindeki reçeteyi okumağa çalıştı, okuyamadı:

— Siz gidin de, önce ben bir eczanelere sorayım.

Kadın yokuşa vurdu, Selâhattin de sağa saptı. Caddeye çıktı. Hesaplar yapıyordu kafasından. İğne olsun olsun on lira. Beşer lira da haplar tutsun, eder yirmi lira. Belki iğneler daha pahalıdır. Onbeş lirade belki de... O zaman yirmibeş lira eder. Ya daha ucuzsa? Ya hepsi on lira bile değilse?...

Bu fikre, Selâhattin de güldü:

— Hiç bu zamanda... dedi.

Kafası, yirmi lirada karar kıldı. Daha doğrusu o, öyle olsun istiyordu.

Var mıydı cebinde yirmi lirası? Hayır, ne gezer? Yirmi kuruşu bile yoktu. Evet yirmi kuruşu...

Bir otomobilin korna sesiyle ırkıldı. Şöför:

— Hayvan, dedi.

Selâhattin hiç seslenmedi. Doğru söylüyordu şöför. Hayvandı!... Hayvandı ya. Nesi vardı insan olan, insanca olan?... Evi mi vardı, yiyeceği mi vardı, giyeceği mi vardı?... Yoktu... Hiçbir şeyciği yoktu. Bir tek canı vardı diğer insanlara benzeyen. Koklayan, duyan, gören, işiten ve iğne batırılınca acı duyan, bir tek canı... Müsterek olarak da, yalnız havayı teneffüs ediyorlardı.

(Devamı var)

Elinde
bu gün bir tasarruf cüzdanı var
yarın yüzbinler olacak

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 15064 - A - 7413 — 253)

**Reklâmınızı
Gazete ve dergilerle
Değerlendirin**

BASIN İLÂN KURUMU

**Yurt içi ve
Yurt dışı
Reklâmlarınız için
hizmetinizdedir.**

GENEL MÜDÜRLÜK :

**Cağaloğlu, Türkocağı
Caddesi No. : 1
İstanbul.**

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

**Telgraf adresi :
BASINKURUMU**

(Basın : ... — 252)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Şapka

Meşhur komedyen Sacha Guitry tiyatrodaki ün yapmış eski aktörlerden birine filmde rol vermişti.

Bir gün bu artist provalara çok mübalâgalı, aynı zamanda da komik bir şapka ile gelince Sacha Guitry imâhî bir şekilde dudak büktü:

— İlk defa bu kadar değişik bir şapka görüyorum! dedi.

— Öyle mi? dedi aktris güler. Herkes bana on yaş daha gençleştiğimi söylüyor!

— Hakikaten siz kaç yaşındasınız?

— Otuz üç! dedi aktris gözlerini indirerek.

— Şey, diye düzeltti Sacha Guitry, yani şapkasız demek istiyorsunuz!

— Üç yıl önceki gibi kes!..

Delinin oyunu!

Pislikten gelecek hastalıklara mâni olmak için tımarhanede bütün delilerin kafalarını sıfır numara traş ediyorlardı. Sivri aklıllardan biri:

— Gel biz de onlara bir oyun oynayalım! dedi. Önüme otur, kafana birkaç çivi çakayım. Gardiyan bizi traş etmeğe başlayınca makinesi bunlara takılıp bozulur.

Öteki bu fikri pek parlak buldu. Ama üçüncü çividen sonra şikâyet başladı:

— Niçin durmadan sıçıyorsun her çekiş indirişimde? Canım mı acıyor?

— Pek fazla değil! Ama başıma vuracaksın diye ödüm kopuyor!

Kadınlar

Sekiz yaşındaki Françoise annesine sorar:

— Büyüyünce hiç evlenmezsem, Agathe teyze gibi acıip olur muyum anne?

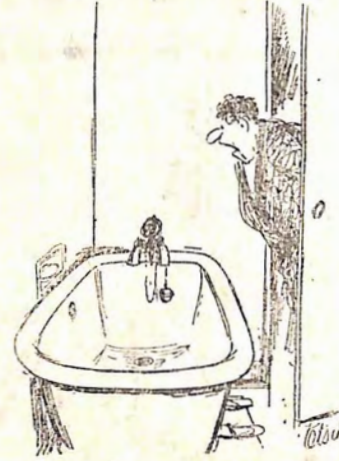
— Ne yazık ki öyle olursun kızım!

— Şayet evlenirsem, o zaman babam gibi bir kocam olacak değil mi?

— Tabii!

Kız başını iki yana sallıyor ve hemen ilâve eder:

— Kadın olmak çok fena şeymiş doğrusu!

— Gene beni öpmeden gittin ha!

Zam

Karı, koca arasında:

— Erkekler kadınlardan daha ketum oluyorlar.

— Haydi canım!

— Sen öyle bil. Bak sana bir olay anlatayım: Bizim dairedaki arkadaşlardan birinin maaşına zam oldu. Altı aydır karısının haberi yok!

— Acaba ressam olmadığımı anlayacak mı?..

Çocuk akıllı

Küçük Antoine çok mütecessis bir oğlandı. Bir gün annesini fena halde kıstırdı:

— Bebekleri ya leylekler getirir ya da lâhanadan alınır değil mi anneciğim?

— Tabii oğlum!

— Oyuncakları da Noel baba taşır değil mi?

— Tabii!

— Ya her gün yediğimiz ekmek? Onu da Allah gönderiyor değil mi?

— Tabii!

Antoine bunun üzerine biraz düşündü:

— Öyleyse babam ne işe yarıyor anne?

Hasta

Doktor, dudak büktü:

— Soğukkanlılığımıza şaşılm doğrusu! İki saatir burada bekliyor, şimdi de bana kocanızın durumunun gayet ağır olduğunu söylüyorsunuz. Başka bir doktora gidebiliriz...

— Şey...

— Belki gitiğimizde ölmüş olacak!..

— Pek zannetmiyorum doktor bey! Komşumuz başucunda, bana onu eğlendireceğine söz verdi...

Taş devri karikatürlerinden :

Evlenmeden önce...

Evlendikten sonra!..

Dünya Karikatürleri

-BEYHUDE BEKLEMİYİN DOKTORU: MUAYENE
EDECEK HALİ KALMADI!

-BOŞUNA YORULUYORSUNUZ... ON SENEDİR
BURADAN TREN GEÇMİYOR!

-GİTMEDEN KARIMI BİR
KEREÇİK ÖPEBİLİR MİYİM?

-AL SEVGİLİM, SENİ İSTİYORLAR!

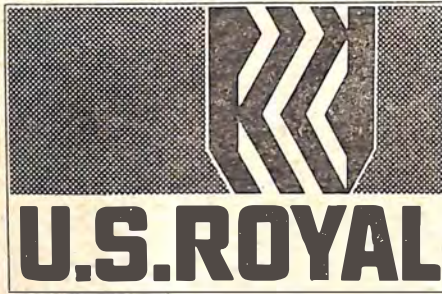

YAZISIZ

Sizin başınıza gelmez !

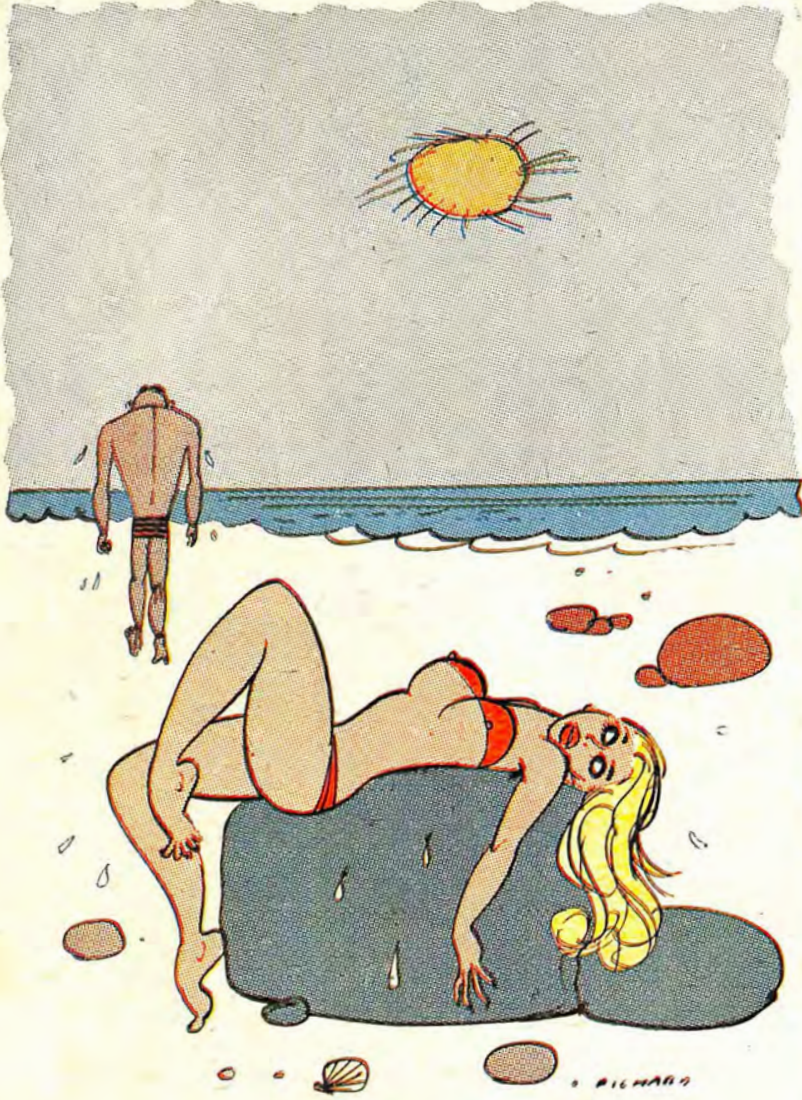
Lâstik patlaması herkesin canını sıkar... Hele bu, otobüsünüz yolcu dolu iken ve saatlerce sürecektir bir yolculuğun daha başlangıcında vukubulursa... Hem sizin, hem yolcularınızın keyfi kaçır. Böyle bir aksilik ihtimalini mümkün olduğu kadar azaltmak için tedbirli davranınız... U. S. Royal lâstikleri fazla yüke, sarsıntıya, darbelere, hararete karşı çok dayanıklıdır.

Harika birleştirici CVC sayesinde lâstığın taban ve gövde kısımlarının ayrılması ihtimali bertaraf edilmiştir. İmalâta münhasıran naylon iplikler kullanılır. U. S. Royal lâstikleri her türlü yola çok iyi oturur. Rahat direksiyon sağlar. Vasitanızı U. S. Royal lâstikleri ile donatarak lâstikten yana rahat ediniz. U. S. Royal lâstiklerinin her vasıtaya uygun bir çeşidi vardır.

YAMAN ŞOFÖRÜN LÂSTİĞİ

Akhaha

- AAA KURTARDI AMA SUN'I TENEFFUS YAPTIRMADAN GİDİYOR !

- DENİZ MEVSİMİ GEÇTİ ARTIK !
- ALDIRMA , SEVİŞMENİN MEVSİMİ OLMAZ

- MERDİVENDE Mİ SOYUNU-
YORSUN KIZ ?
- NE YAPAR SIN VAKİT KAZAN-
MAK LAZIM !

- SİZE VE İSTAKOZA TEŞEK-
KÜRLER BAYAN !

- BUNLAR DA YENİ KUŞAĞIN
ÇIPLAKLARI ...